1. 176.

EXORCISTA
RITE' EDOCTUS,
SEU ACCURATA METHODUS
Omne MALEFICIORUM genus
probè, ac prudenter curandi.

AUCTORE

R. P. JO: PETRO PINAMONTI
SOCIETATIS JESU.

EDITIO TERTIA.

VENETIIS, MDCCXXXVII.
Ex Leonardo Pittono.
SUPERIORUM PERMISSU.

1744

BF/1559/.P6/1737

LECTORI.

INter divinæ Apocalypſis Myſteria illud ſanè magno nobis ſolatio eſt, quod ejus libri Auctor D. Joannes refert capite vigeſimo; ſcilicet à ſe viſum deſcendentem è Cęlo Angelum, manu deferentem ingentem Catenam, qua ligatum Dęmonem detruſit in Tartara: *Vidi Angelum deſcendentem de Cęlo habentem Clavem Abyſſi, & catenam magnam in manu ſua, et apprehendit Draconem ſerpentem antiquum, qui eſt Diabolus, & Satanas, & ligavit eum per annos mille, & miſit eum in Abyſſum.* Cap. 20. 1. Hic Angelus eſt Jeſus Chriſtus alibi dictus magni Conſilii Angelus: Deſcendit è Cęlo, cùm videlicet è ſublimi ſuæ majeſtatis ſolio demittens ſeſe, imbecillitati naturæ humanæ ſe ſpontè ſubjecit. (Hugo in hunc locum.) Hic itaque Chriſtus Dominus ita debilis ut homo, & ſimul tàm Potens ut Deus, habet clavem Abyſſi, ideſt, inſuperabilem potentiam cohibendi omnes Inferorum vires, adeout nihil ab his præ-

ſtari poſſit præter id, quod illis permittitur; clavem hanc magnam geſtat manu, quia videlicet robur illud ineluctabile, quo omnia complectitur, ſitum eſt in ſuarum pœnarum tolerantia, & ſua Cruce, ubi ait Propheta. *Abſcondita eſt fortitudo ejus*. Dab. 3. 4. Hoc autem robore, & hac potentia utitur contra Dæmonem, qui dicitur Draco propter vim nocendi, Serpens propter fallaciam, Satanas propter inimicitiam, qua inſequitur homines, & eum ligavit per annos mille, quia minuit ejus impetum, donec numerus electorum compleatur, & in Inferno Carcere incluſit. Valdè tamen mirum eſt, quomodo Dæmon ita Chriſti Domini manu, & Crucis virtute obſtrictus, & in Tartareas tenebras relegatus, nihilominùs adeò noſtris & Animis & Corporibus noceat, ut in utraque tanto furore exerceat tyrannidem ſuam, ſtabilemque in iis ſedem figat, dum homines non modò cruciat, ſed etiam invadit; tam abſurdæ rei ea videtur eſſe Cauſa, quia videlicèt homines, ut ait Propheta, ad Dæmonem accedunt, cùm potiùs debeant illum fugere, quo fit, ut licèt ligatus adeò tamen illis noceat, perindè ac ſi ſolutus eſſet. *Su-*

ſce-

ſceperunt me ſicut Leo, Pſal 16. 12. *non ait, convenerunt me, ſed ſuſceperunt*; quoniam Inferni hoſtes non conveniunt nos, ſed ſuſcipiunt tantummodo, cum eos convenimus, & ad ipſos accedimus, non ſecùs ac qui accedit ad leonem ligatum, aut clauſum intra ſepta, qui licèt ſemper paratus ſit meditando cædes, exequi tamen non poteſt, niſi qui illi appropinquet. *Suſceperunt me ſicut Leo paratus ad prædam*. Et ut meliùs & clariùs rem attingamus, triplici via puto nos Dæmoni appropinquare.

Primò per peccata, quam tantopere nos hortatur Eccleſiaſticus ad fugienda peccata, ut eodem tempore fugiamus à dentibus hujus diri Leonis: *Fuge peccata*: Eccl. 21. 3. *ſi ad illa acceſſeris, ſuſcipient te dentes Leonis, dentes ejus interficientes Animas hominum*: fuge inquit, peccata, quoniam ſi ad ea acceſſeris, hoc eſt ſi ea tuum in cor admiſeris, accedas eodem tempore ad ungues, & dentes illius inferni leonis, qui totas ſuas vires acquirit, ſuamque tyrannidem exercet in peccati Regno: Miſeros enim illos, qui ſponte ſeſe illi dedunt, tamquam captivos detinet. *Si ad ea acceſſeris, ſuſcipient te dentes Leonis. dentes ejus*

interficientes Animas hominum.

Secundò appropinquamus huic feræ ligatæ, anſamque illi præbemus perindè nobis nocendi, ac ſi eſſet ſoluta, quia quidquid ab illa malignè geritur non obſervamus, ſed potiùs Cauſis merè naturalibus tribuimus ea, quæ reverà ab Inferni Draconis furore præſtantur: tà fermè viperis contingit, ut in tuto ſint, & impunè mordeant: cum enim Terræ ſint concolores, facilè non obſervatæ ferire poſſunt, *& in ſilentio mordere.* Sin autem viderentur apertè, dubitari non poteſt, quin illarum caput ſubitò contereretur, ſtatimque ſolverent illius veneni pœnas, quod morſu peſtifero aliis inſpirare meditantur. Et hæc eſt ratio, quare malignus hic Inferorum coluber ſæpè ſtudet in maleficiis, vel faſcinationibus imitari periodum aliquorum naturalium morborum, ne videlicèt vera deprehendatur eorum cauſa, ita certis lunaris curſus temporibus exagitabat olim Puerum illum, de quo meminit *D. Matthæus cap.* 17. nempè, quemadmodum adnotat *D. Petrus Chryſologus ſermone* 51. ut lunæ tribueretur illius morbi Cauſa, qui non à Cœli ſyderibus, ſed à Tartareis fraudi-

dibus derivabatur. *Damon vexat Corpus lunaribus incrementis, ut esse Luna credatur, quod est Diabolici criminis.*

Hac Arte assequitur quidquid in primis curat, nimirum, ut in curationibus non confugiatur, nisi ad naturalia medicamenta, quæ cum ille nihil timeat, insidiis tuetur locum illum, quem aperta vi tueri non potest.

Tertiò denique fero huic hosti vires addimus, dum illi appropinquamus, quia ea uti potestate ignoramus, quæ Christus Dominus nos instruxit, ut eum debellatum nobis penitus subjiciamus. *Princeps hujus mundi jam judicatus est.* Joan 16. Jam Christi patientis merita constituerunt Tribunal in omnes Dæmones, jam in ipsos prolata sententia est, jam ab eodem Christo Domino facta est potestas Ecclesiæ suæ agendi in reos tam nefarios. Verùm pauci norunt hac ipsa potestate uti, & cum olim ad nomen ipsum Exorcismorum Dæmones trepidarent, nunc interriti eos audiunt, & arma nostra vertunt in Triumphum.

Mihi proindè venit in mentem breviter hic in meliora Præcepta proponere, quæ apud Auctores invenerim, ut Ido-

neum Exorciſtam inſtituam, qui omnibus infernis tenebrionibus obſtare poſſit, tuerique decus illud, quo Chriſtus Dominus ſpopondit exornandam Eccleſiam ſponſam ſuam. *In nomine meo Dæmonia ejicient*. Primò Maleficiorum, ſeù Faſcinationum Cauſas exponemus: Secundò ſigna, quibus ea dignoſcantur: Tertiò proponemus ſalutare remedium, ac veluti amuletum quoddam, quo quis poſſit tùm ſanari, tùm præmuniri, nec iterùm eidem calamitati ſuccumbat: Tu Domine Jeſu Chriſte, cujus manus Cruci affixæ hæc jam Inferna monſtra ligarunt, tu inquam à ſacris tuis vulneribus, eam in me, omneſque hæc perlecturos lucem diffundas, ut clarè petere poſſit veritas, gloriæque fiat acceſſio tuæ omnipotenti dexteræ, ſimulque pudore ſuffundatur Tartareus hoſtis, qui nihil poteſt. *Exurgat Deus, & diſſipentur Inimici ejus.*

EXOR-

EXORCISTA RITE' EDOCTUS,

CAPUT I.

Quid & quotiplex ſit Maleficium.

MAleficium non dicimus hic cum legis peritis quodlibet ſcelerum genus, ſed cum Theologis hoc maleficii nomine ſignificamus magicum illum, ac ſuperſtitioſum effectum, qui ope, et auxilio Dæmonis alterum lædit. Maleficium igitur eſt opus gemini Artificis, nequitiæ videlicèt humanæ ſimul, et Diabolicæ, quo potentiùs nocere valeant. Maleficus plerumque non ponit niſi ea, quæ ſuapte natura non conducunt fini ſibi propoſito, cujuſmodi ſunt aut verba, aut nodi, aut Imagines, mixtæ quoque cum ſaeris rebus, ut iniquitati addatur iniquitas, pluribuſque, et execrandis ſceleribus unum cumuletur flagitium. Et quidem ad hunc modum Maleficus ſignum aliquod externum apponit, cui ex pacto, et conventu debeatur concurſus Dæmonis, vel ut alter vexetur, donec exempli gratia igni liquefacta fuerit figura aliqua cerea, vel ut alicujus membri uſus impediatur, donec ſolutus fuerit aliquis nodus. Ita

Diabolus malitia ſua imitari conatur virtutem illam, quam infinita bonitate Deus in Sacramentis exercet; nam etiam Dæmon, ut ſuas Vires conjungat, ſigna ſenſibilia poſtulat, ſed ſigna ſuæ indignitati apta, nempè plumas, oſſa, capillos, & ſordes hujuſmodi, quibus exigit à Maleficis obſequia verè *m*iabolo digna: *Dæmones (ait D. Auguſtinus De Civit. Dei lib.21. c.6.) illiciunt per omnia genera herbarum, lapidum, lignorum, Carminum, rituum, non ut Animalia cibis, ſed ut ſpiritus ſignis, in quantum ſcilicèt hæc eis exhibentur in ſignum Divini honoris, cujus ipſi ſunt cupidi.*

Dixi plerumque à Maleficis nocendi cauſa non poni, niſi ea, quæ ſuaptè natura non conducunt hujuſmodi fini, quare potiùs mera ſigna dicenda ſunt, quàm phyſicæ Cauſæ malorum indè prodeuntium; ſiquidem non ignoro Maleficos uti aliquando etiam toxico, aliiſve miſturis, quæ nocendi vim habent à natura, et tunc non ſolùm malefici dicuntur, ſed etiam Venefici propter venena, quibus utuntur, ut interficiant, vel homines, vel belluas.

Verùm his omiſſis, utpotè rarioribus, explicemus jam, in quo plerumque ſita ſit ea vis, qua faſcinationes tam miras, et inuſitatas efficiunt, ut quotidiana teſtatur experientia. Hæc vis procul dubio à Dæmone oritur, qui vel exterius aſſiſtens laboranti ex maleficiis, et faſcinis (quem uno verbo dicemus maleficiatum, vel interius inſidens ejus membra, malum illud efficit, vel interdum illud efficit

ſolo

solo motu locali, *Abul. in c. 19. Matth. q. 90. f. 119.* vel tandem efficit adhibendo physicas causas, quarum ipse est apprimè peritus, cùm probè calleat, quidquid potest perturbare humores animales, vitalesque spiritus inficere, sanguinem corrumpere, instrumenta frangere variis muneribus necessaria, denique quodlibet membrum vitiare, imò ipsismet Causis naturalibus major inest efficacitas, quoti. scumque assumuntur à Dæmone, ut instrumenta nocendi, quàm cum à principali, & naturali Agente adhibentur: siquidem ab illo recipiunt majorem quamdam vim ob vehementiam, & celeritatem, qua Dæmon illis utitur. A fine autem, quem sibi proponunt tam Malefici quam Dæmon in hujusmodi noxiis actionibus, deducitur divisio Maleficiorum, quæ triplex est. *Delrio Disq. l. 3. p. 1. q. 1.* Maleficium *Somnificum, Amatorium & Hostile.* Maleficium dicitur Somnificum, quando quis superstitiosis verbis, vel potione aliqua placidissimo somno obruitur, ut interim possit rapi, vel fascinari aliquis Infans, vel violari aliqua fœmina, vel aliud ejusmodi scelus occultè perpetrari.

Maleficium dicitur Amatorium, cum quis potionibus pariter, verbis, aliisve incantationibus excitare conatur in alterius animo inusitatam amoris vim, flammamque venereæ libidinis ardentissimam. In hanc sententiam dicta putantur verba illa Prophetæ Nahum, *Rib. c. 3. 4. propter multitudinem fornicationum Meretricis speciosæ, & gratæ, & habentis Maleficia*: & pluribus in locis

hu-

hujusmodi Maleficiorum mentionem faciunt Sancti Doctores *apud Mart. delr. l. cit. q. 2. sect. 2.* S. Epiphanius. S Hieronymus. S. Gregorius Nazianzenus. S. Gregorius Papa. S. Irenæus. Attamen, dum hæc Dæmon agit, assensum ab humana voluntate per vim extorquere nullatenus potest, sed solùm phantasiam perturbans, & per sensus tum interiores, tum exteriores ingerens varias cogitationes, subministrat tale pabulum appetitui, parti videlicèt animæ inferiori, & rebelli, ut quisquis effusis ad Deum precibus munire se negligat, cogi ferè se sentiat, nec hujusmodi titillationibus resistere se posse arbitretur.

Tertium denique Maleficium dicitur Hostile, cujus immediatus finis est nocere alteri in bonis, sive Animæ, sive Corporis, sive fortunæ; Præcipuè contra hoc Maleficium, utpotè magis consuetum, & frequens, afferemus remedia in hoc libello: cum præsertim eadem remedia commodè adhibita prodesse possint etiam aliis duobus maleficiorum generibus, quæ nuper meminimus.

CAPUT II.

An verè inter Christianos, & à Christianis fieri possint, & fiant hæc Maleficia?

VErùm ne ædificium extruamus non accuratè fundatum, antequam progrediamur ulteriùs, necesse est hoc ipsum, de

quo

quo agimus, certioribus argumentis comprobare. Non pauci sunt, quibuscum si loquaris de Maleficiis, de Veneficiis, de obsessis à Dœmone, risu excipiant hujusmodi sermones, animique nimium creduli levitatem putant aures præbere his narratiunculis; imò quosdam insolitos effectus tribuentes, vel uteri morbis in Mulieribus, vel doloribus melancholicis in Viris, vel imaginationi vehementi, disertè asserunt se; quoad hæc mala à Diabolo illata nihil credere, nisi quicquid, vel in Sacris Paginis, vel in Evangelio legitur. In primis ita sentiunt Hæretici, & quidem potest illis ignosci; falsæ enim illorum sectæ nimio dedecori est, nullum apud ipsos reperiri remedium efficax adversum has Diabolicas artes, & è contrario eximium Ecclesiæ Decus est, posse per suos Ministros eum timorem incutere Infernis nebulonibus, ut dicto audientes sint; deserantque illa corpora quæ insederant. Refert *in Respons. cont. Schmidelinum*, Testis oculatus Staphilus, Lutherum semel per ostentationem aggressum Energumenum liberare, eas à Diabolo minas, & violentias expertum esse, ut falsus Propheta vix subterfugium invenerit; nec deinceps hujusmodi operi manus unquam admovere ausum fuisse. Contra verò adeò propria est Christianæ, & Orthodoxæ Religionis potestas hæc expellendi Dœmones, ut S. Justinus Martyr, ea, tamquam indubitabili Testimonio, probet Christianæ fidei veritatem. *Nos, qui in Crucifixum credimus, Dæmonia*

cuncta, Spiritusque malignos abjurantes, sub potestate nostra habemus subditos. Dial. cum Triphone. Nos, ait Sanctus Martyr, qui deridemur ab Ethnicis, quod Deum colimus Crucifixum, sumus tamen in ejus nomine adeò potentes, ut possimus non solùm incutere timorem omnibus Dæmonibus, sed eos etiam habere subjectos tamquam subditos. Proinde mirandum non est, si Hæretici, aliæque Sectæ pro viribus studeant negare potestatem hanc contra Dæmones, omnibus humanis viribus majorem, conenturque Causis merè naturalibus tribuere damna à Maleficiis illata. Magis mirandum est inter Catholicos etiam interdum reperiri, qui huic Hæreticorum sententiæ favere videantur, credulamque levitatem putent, fidem habere huic rei, de qua locuti, & locuturi sumus.

Sed primò inter istos credulos, & imprudentes, qui putant Magos, & Dæmones maleficis, & veteratoriis artibus multa damna inferre, oportebit numerare multos Legislatores, & ineptiam reputare leges, & Canones. Plurima per Maleficos mala mortalibus, & mortem ipsam inferri, pro certo sumitur in *l. multi, l. si recepta, & l. quicumque, C. de Malef. & Mathem.* ubi vocantur Humani Generis inimici, & communis hostes salutis. Nequis medicatis, superstitiosisque potionibus ad amorem alios compellere curet, vetatur *l. eorum c. de Malef. & Mathem l. 2. §. adjectio ad l Corneliam de Sicariis, & l. si quis aliquid*

quid §. abortionis ff. de pœnis. Præterea Sacri Canones passim agnoscunt hæc Maleficia, & has artes maleficas nocendi & præcipuè in Matrimoniis *c. si per sortiarias 33. q. 1. V. Farinac. in Praxi q. 20. n. 74.* & præscribunt trium annorum spatium, experiendi causa, an Maleficium solvatur, vel removeatur impedimentum, quo tempore elapso, impedimentum, & Maleficium si perseveret, judicatur perpetuum: & fit separatio. *Extra tit.* de frigidis, & Maleficiatis *c. finali.* Insuper complurium aliorum hujusmodi effectuum mentionem facit Innocentius VIII. in diplomate contra Maleficos decernens pœnas, quæ illis debentur postquam memoravit eorum culpas. *Suis incantationibus, & conjurationibus, Carminibus, aliisve nefandis superstitionibus, & sortilegiis mulierum partus, Animalium fœtus, terræ fruges, Vinearum uvas, ipsosque homines, Mulieres, Jumenta, Pecora, & Animalia diris, tam intrinsecis, quam extrinsecis doloribus, & tormentis afficere, & excruciare, ac eosdem homines ne gignere, & Mulieres ne concipere valeant impedire.* Similia item crimina recensent, & similes pœnas constituunt, Innocentius VIII. Alexander VI. Hadrianus VI. & Leo X. *c. nec mirum, & in 7. Decretal. tit. de malef. & incant.* Sin autem pariter deridendi sunt illi, qui credunt à Dæmone invadi posse membra humana, ac male exagitari, necesse erit inter hos recensere graviores Theologos, & clariores Ecclesiæ Doctores; Id enim pro certo habetur

ab

ab Justino in *Dialog.* Tertulliano *in Apologet c.*32. Arnobio *l.*1. *cont. Gent.* Cypriano *ep. ad Demetri.* Lactantio *l.*2 *c.*16. Jo: Chrisost. *hom.* 54. *in Matth.* Augustino *l.*10. *Civit. c.* 22. *& lib.*22. *c.*22. *& lib.*16. *c.*4. Gregor *lib. dialog.* & expressè Hieronymus *in c.*4. *Matth.* impugnat illos, qui vi melancholiæ, & Cœli Syderum tribuunt insolitos illos effectus, quos patiuntur Energumeni, & ait id esse fraudem Dæmonis, ut homines provocet ad habendas res à Deo creatas, suamque tegat malignitatem infamando stellas. Hoc idem usque adeo in confesso est apud Theologos, ut Abulensis de negantibus maleficia, & diabolicas vexationes in corporibus hominum ita pronunciet: *Non consentiunt illa, quia non bene sentiunt de fide in c.*19. *Matth. q.* 90. & Cardinalis Toletus *in c.*4. *S. Lucæ adnotat.* 54. sic habeat: *Dæmones ingredi in humana corpora, & eis assistere, eaque vexare, adeò ex ipsa sacra scriptura constet, ut absque gravi, & manifesto errore negari nequeat.* Pariter affirmant Theologi communiter, non solùm reperiri Veneficos, sed reverà transportari à Dæmone etiam in remotas Regiones ad nocturna illa, & horrenda conventicula. Ità asserit Albertus Magnus, S. Thomas, Scotus, Gulielmus Parisiensis, Silvester Abulensis, Victoria, Cardinalis Cajetanus, Turrecremata, Alphonsus de Castro, Xistus Senensis, & multi alii apud Delrio *l.*5. *sect.*25. *nu.*5. Proinde nonnè magna temeritas est credulis adscribere hos plurèsque alios Viros tanta Doctrina

ctrina præditos? adscribere eos, qui legibus Mundum rexerunt, adscribere graviores Ecclesiæ Doctores, adscribere Pontifices, Canones, Diplomata, Ecclesiam ipsam, eique non solum nimiæ credulitatis, sed etiam injustitiæ notam inurere? Etenim si verum esset id, quod tam audacter asserunt hi superbi Censores, idest Maleficia, & Maleficos meras chimeras esse, & fabellas aniles, dum scimus toties supplicio flammarum damnatos esse à Judicibus tum Ecclesiasticis, tum Laicis, & Magos, & Veneficos, fatendum erit ab humanæ Justitiæ Arbitris tot concremari non ob aliud crimen nisi ob somnium; pariter fatendum erit Sanctam Ecclesiam errare, dum hujusmodi homines judicat Hæreticos, & male agere, dum Conjugatos separat post experimentum trium annorum, ut superius innuimus, & tandem decipi, dum gloriæ Sanctorum tribuit, ut sæpè videmus, liberasse à Dæmonibus obsessos. In publicis iis decretis, quibus ab Ecclesia Sanctorum fastis adscribuntur plurimi pietate, ac miraculis insignes viri, per sæpè tribuitur iis potestas hæc effugandi ab Energumenis Dæmones. Et ut loquamur de rebus omnium oculis expositis, legimus in Divini Officii precibus de Sancto Hilarione hæc verba: *innumerabiles Dæmones in multis terræ partibus ab hominum corporibus ejecit.* Et de S. Ubaldo Eugubino Antistite pariter ibidem ita habetur; *ejus virtus præcipuè in effugandis*

spiri-

ſpiritibus immundis elucet. At ò præclaram virtutem, ſi Dæmones humana corpora non invadunt! O' egregiam fidem, quam meretur Eccleſia, ſi has fabulas nobis proponit! Itaque omnes hæ propoſitiones (quę quidem ſunt, vel palam abſurdæ, vel etiam blaſphemæ) legitimè inferri poſſent, ſi malefici, & Diabolicæ in Corporibus humanis operationes eſſent ſomnia, & Chimeræ, ut iſti Deriſores nobis perſuaſum volunt.

Verùm præter auctoritatem adeò certam & indubitabilem, hoc idem comprobare placet ratione. Dæmon propter naturam ſuam Angelicam præditus eſt tùm Sapientia, quamlibet humanum ſuperante, tùm ea potentia, ut in Jobi libro dicatur: *Non eſt poteſtas ſuper terram, quæ comparetur ei*: Etenim ait Gloſſa; licèt peccando amiſerint Beatitudinem; *naturę tamen magnitudinem non amiſit; cujus adhuc viribus humana omnia ſuperat*. Imminuta quidem valdè illi eſt potentia à pœnis, & Morte Jeſu Chriſti, non eſt tamen illi omninò ſublata, ita ut Deus Diabolicæ nequitiæ non indulgeat non parvam facultatem nocendi præſertim corporibus, quibus videlicet nondum plenè abſoluta eſt Redemptio, quam, pro nobis obtulit Chriſtus Dominus. Propterea ait Apoſtol. *Ingemiſcimus redemptionem Corporis expectantes*. Quamobrè ſi quis inſuetas illas Energumenorum agitationes neget fieri à Viribus Dæmonis, negat etiam Dæmoni poteſtatem aliquam eſſe in Corpora,

ut

ut ea exagiter, & vexet, quoties à virtute ſuperiori non impediatur, & coerceatur; & tamen hujuſmodi in illo potentiam ratio probat: *V. Abul. in c. 19. Matth. q. 9. fol. 118. c. 4.* concedunt Theologi, aſſerunt Sancti Doctores, ut ſuperiùs expoſuimus. Adde, quod nemo ſanæ mentis adſcribere poteſt cauſis naturalibus humorum corruptorum, vel influxibus ſtellarum, ſi quis loquatur linguis ſibi aliàs ignotis, arcana detegat, res narret remotis in locis peractas, exactè exequatur quidquid Exorciſta præcipit, præſertim voce adeò ſubmiſſa, ut ab humanis auribus percipi minimè poſſit: Et tamen hęc aliaque hujuſmodi frequenter ſpectamus. Fatendum ergò eſt, hæc fieri à viribus ſuperioris Naturæ, ideſt Dœmonis, qui in illis membris latet, & illa movet. Demum ſi incredulis hiſce redarguendis non ſufficeret id, quod ſatis ſuperque eſt, accipiamus quod dant. Aſſerunt nolle ſe alia maleficia, alioſve Energumenos agnoſcere, niſi illos, quorum fit mentio in Evangelio. Optimè quidem. At qui in Evangelio fit ampla poteſtas Apoſtolis, atque Diſcipulis expellendi Dæmones ab humanis Corporibus. *Ecce inimici. Luc. 10.* Affirmatur hæc ipſa poteſtas *dedi vobis poteſtatem ſuper omnem virtutẽ* forè temporibus futuris argumentum certiſſimum ad comprobandam Chriſtianæ fidei veritatem: *Signa autem eos, qui crediderint hæc ſequentur. In nomine meo Dæmonia ejicient. Marc. ult.* Oſtenditur quondam ejeciſſe ſe à corporibus Dæmones, ſatis non

forè

fore ad evitandam damnationis ſententiam extremi Judicii die, ſi neglectæ interim fuerint Chriſtianæ leges. *Domine nonnè in nomine tuo Dæmonia ejicimus? Diſcedite à me qui operamini iniquitatem. Matth. 7.* Præſcribitur etiam methodus contundendi omnes Inferorum vires, per Sacras videlicet preces, & jejunium: *Hoc genus Dæmoniorum non ejicitur, niſi in Oratione, & Jejunio. Marc 9.* Ex his ergo Jeſu Chriſti verbis in Evangelio deſcriptis, clare patet etiam temporibus futuris Dæmones multoties habituros eſſe hanc libertatem invadendi humana Corpora, & ad extremum uſque tempus Sanctam Eccleſiam fruituram tam miro hoc Privilegio, nempè expellere poſſe tartareos hoſtes ab occupata ſede.

Æquum tamen videtur hac in remedia incedere via; *medio tutiſſimus ibis*: neque nimis, neque parum credere. Ex una parte opus eſt non tribuere omne malum Dæmoni, quemadmodum nonnullæ inſipientes Mulierculæ conſuevere, de quibus dixiſſe videtur Spiritus Sanctus: *Qui citò credit, levis eſt corde*; ex alia nefas eſt obſtinata pervicacia propriæ opinionis negare fidem experientiæ, rationi, auctoritati, rectitudini conſuetudinis adhibitæ in Eccleſia, & adimere tum Sanctitati hoc Decus, tum eidem Eccleſiæ adeò manifeſtum ſignum, quo dignoſci poſſit, ut vera inter tot alias falſaſque ſectas ſcilicet inſuperabilem poteſtatem cohibendi Dæmones, eoſque ab occupatis corporibus expellendi.

CA-

CAPUT III.

Cur Deus permittat Dæmoni hanc potestatem vexandi Corpora humana.

ETsi arcana Divinæ Providentiæ consilia sunt potiùs adoranda verecundo obsequio, quàm superba curiositate investiganda, tamen vituperabile non est rationem quærere ejus Decretorum, ut ea libentiùs amplectamur. Hac animi demissione quæremus hìc, cur Deus permittat Dæmoni talem potestatem in Corpora præsertim Christianorum, quæ cæteroquin ob susceptum Baptismi Sacramentum adempta videntur esse illius ditioni. Novimus Turcarum filios adeo frequenter agitari ab his diabolicis vexationibus, ut ad sanandos nullum eos inveniant eorum Parentes remedium efficacius Sacro Baptismate, quo etiam per vim ab aliquo Christianorum abluantur. Magnæ itaque admirationi est quomodo hoc Baptismi remedium non satis, superque sit ad præmunienda Christianorum Corpora contra quodlibet Maleficium, cum ad ea sananda sufficiat.

Nihilominus, si rectè loquamur, inveniemus tres rationes hujus permissionis, quæ animi nostri tumultus omnes sedare poterunt. Prima ad probrum Dæmonis; Secunda ad bonum hominis; Tertia ad ipsius Dei gloriam. Primò igitur permittit Deus hanc Dæmoni facultatem ad ejus probrum,

gra-

gravioremque pudorem, ut expulsus, quemadmodum sæpè illi contingit, agnoscat infelix, quo adactus sit à superbia sua, ut homini adeò cæteroquin imbecillo resistere nequeat: imò ut formidet Exorcistarum minas, & cogatur interdum credere etiam Pueris Christianis, qui lustrali aqua, precatoriis globulis, sacrisque Sanctorum Reliquiis eum fugaverunt. Prætereà nonnè argumentum est magnæ imbecillitatis tanta impelli rabie ad nocendum, nec arbitratu suo id exequi posse, sed jussu Dei, veluti mare intra certos limites ità coerceri, ut ne porcos quidem invadere valeat, facultate ei non facta? *Mitte nos in porcos. Marc.* 5. 12.

Hæc eadem permissio est etiam bono, & utilitati hominis: sic enim impedit multa peccata; & hac eadem de causa permittit Deus frequentius fascinati pueros innocentes, tum ne contrahant illas culpas quas facilè admitterent, si ad rationis usum pervenirent, tum ut eruantur ab æternis Inferorum pœnis, quas mererentur. Ab adultis verò Deus hac diabolica vexatione quærit patientiam, & perfectionem majorem virtutis, ut accidit Sancto Job, postulat majorem Sacramentorum, & precum frequentiam; quoniam ut affirmat S. Gregorius: *Mala, quæ nos hìc premunt, ad Deum ire compellunt.* Quærit incrementum Christianæ demissionis, ut agnoscamus quàm malè statuerimus avertere nos à Deo, ut convertemur ad hostem adeò crudelem,

lem, & quam malè excuſſerimus amabile Divinæ legis jugum, ut nos ſubjiceremus tyrannidi tartarei Proditoris. Quærit noſtrorum ſcelerum correctionem; quemadmodum jam mos erat Eccleſiæ, quæ coercendi cauſa peccatores contumaces, vice excommunicationis tradebat eos vexandos Dæmonibus, ut affirmat Origenes, & fecit Apoſtolus Paulus cum illo Adultero, cujus mentionem facit in Epiſtola ad Corinthios, & cum illis aliis duobus Blaſphematoribus, quorum meminit in Epiſtola prima ad Timotheum. Quærit firmare noſtram Fidem tum contra Atheos, qui negant omne genus ſpiritus carentis materia, tum contra Hæreticos, qui adverſantur veræ Eccleſiæ. Quærit corroborare Spem, qua expectamus integram, & perfectam liberationem tum Animarum, tum Corporum. Quærit tandem inflammare Charitatem, ut ex crudelitate, quam Dæmon exercet in Corpora, arguentes illam magis occultam & magis Univerſalem vim, quam olim ille exercebat in Animas, intelligamus quantum Liberatori noſtro Jeſu Chriſto debeamus, & quam redamandus ſit is, qui tot pœnis, tantoque ſanguine redemit nos à tam crudeli ſervitute.

Ante omnia quærit Deus incrementum gloriæ ſuæ, quæ eſt præcipua cauſa propter quam omnia diſponit, & quia inter omnia Divina attributa Miſericordia, & Juſtitia majorem addunt gloriam Deo, ut res hominum gubernanti, ſicut monet Propheta

(*Universa viæ Domini misericordia, & veritas*) ideò ut utramque demonstret, permisit Dæmoni Maleficiis torquere Corpora, & in ipsa exercere tantam potentiam; Demonstrat misericordiam impediendo tot mala majora, quæ Dæmon posset inferre humano generi, quorum satis parva pars est malum illud, quod ab Energumenis, aliisque per Diabolicas artes vexatis tolerari videmus. Multo magis demonstrat infinitam Misericordiam, dum diù tolerat horrenda peccata Maleficorum, blasphemias execrandas, formidanda sacrilegia, detestabiles injustitias, Sacramentorum abusum, dum patienter fert ab ipsis ejurari Christianam fidem, renunciari Baptismo, ita illos semper agere, ut vel seducant animas, vel alteri noceant, consultò peccare, & ex mera improbitate, & eà solùm de causa, ut injuriam inferant Deo, conantes interim in se exprimere talem tartareorum nebulonum similitudinem, ut inde foveri possit ea mutua familiaritas, quam cum illis stabilire student, atque ut uno verbo totum complectar, dum tolerat illud Chaos scelerum, quæ solùm mente assequi possunt Confessarii, si ad eorum pedes unquam confugit aliquis horum Maleficorum pœnitentia ductus. Quam igitur Misericordiæ altitudinem non ostendit Deus tolerando hujusmodi scelerum immanem cumulum? & tanto magis; quia non solùm ea tolerat, sed etiam quoties infelices hi resipiscant & pœnitentiam agere statuant, illi ignoscit, & in amici-

citiam ſuam recipit, erigitque è cœno tot flagitiorum ad gratiam, & ſpem Regni Cœleſtis.

Pariter in hac eadem permiſſione, & libertate nocendi oſtendit Deus ſuam rectiſſimam juſtitiam, & odium ſummum quo proſequitur peccatum, puniendo illud per Carnificem adeò dirum, qualis eſt Dæmon. Ita punivit intemperantiam Sponſorum Saræ, permittendo ut ab Aſmodæo omnes ſeptem occiderentur: Ita punivit blaſphemias Alexandri, & Imenæi permittendo ut à Dæmone crudeliter vexarentur. Ita punivit calumniam, qua perdita Mulier ſtuduit violare famam S. Gregorii Agrigentini, ut narrat Metaphraſtes. Ita punivit ſacrilegia Sacramentum Communionis indignè obeuntis, ut refert S. Cyprianus. Ita punivit contemptum cenſurarum, ut legitur de multis, quos S. Ugo Epiſcopus Lincolnienſis à fidelium communione disjunxerat, & quod majus eſt, ita punit ſæpiſſimè peccata Genitorum, dum tradit vexandos Diabolo eorum filios, cæteroquin ob teneram adhuc ætatem incapaces culpæ, & ſolùm aptos cruciare Parentes ſuos malo ipſo, quo agitantur. Hæc & plura alia bona, quæ longum nimis eſſet ſingillatim enumerare, colligit Deus ab hujuſmodi facultate, quam Diabolo facit, ut affirmat S. Auguſtinus, *Deus nullo modo ſineret aliquod malum eſſe in ſuis operibus, niſi uſque adeo Omnipotens eſſet & bonus, ut bene faceret etiam de malo.*

CAPUT IV.

Quibus ſignis cognoſci poſſint Maleficia.

INter obſervationes Medicinæ curandis ægrotis maximè utiles cenſetur cognitio ſignorum, tum illius morbi, quo quis in præſenti laborat, tum illius, qui timeri poteſt in reliquum tempus; hoc autem potiori jure intelligendum eſt de graviſſimo morbo, & Corporis, & Animæ, quem parit Maleficium; quare neceſſe eſt de hac re breviter hìc aliquid attingere.

Duo ſignorum genera obſervari poſſunt, ut in re tanti ponderis veritas pateat, & ut meliùs, certiuſque adhiberi poſſint remedia, ſigna nimirum evidentia Maleficii, & Diabolicæ vexationis, & ſigna merè probabilia, quæ non præbent evidentiam mali, ſed ſolam conjecturam. Ad primum genus ſignorum evidentium pertinent omnes effectus illi, qui oriri non poſſunt à viribus naturæ inferioris, ſed requirunt potentiam humana ſuperiorem, ut vel agant, vel crucient, cujuſmodi eſt, ſi Maleficiatus pluribus loquatur linguis, quas nunquam didicerit, ut ſuperius diximus, vel reſpondeat Exorciſtæ, nec tamen intelligat vim illarum vocum, quas proferri audit, vel detegat res occultas, vel ea efficiat, quæ a tali hominum genere effici non poſſent ſine auxilio Dæmonis. Signa verò probabilia, vel conjecturalia, ſunt illi effectus,

qui

qui sæpe fiunt viribus Dæmonis, sed possu etiam fieri à causis omninò naturalibus Exempli gratia lucis fuga in eo, qui alioquin oculis non laborat, non posse intueri fixis oculis Sacerdotes, et Exorcistas: odorem vel thuris consecrati, vel florum Altari impositorum pati non posse: coram Sacris Sanctorum reliquiis timere, ac tristari, nulla alia præeunte causa: audire Evangelium, et interesse Sacrosancto Missæ Sacrificio insueta cum animi, Corporisque perturbatione: perpetua cruditas, quoties cibus aliquis Deo Sacratus comeditur: contorquere horribiliter oculos, fremere dentibus, & spumere instar rabidorum Canum: sentire humeros præcurri ab igne quodammodo, vel gelu, vel formicarum turma: experiri internam quamdam averfationem ab Imaginibus Sacris, sentire grave pondus, si quando à Sacerdotibus manus imponantur capiti: non posse recte pronunciare Sacras preces, & alia hujusmodi.

Et quidem circa hos, pluresque alios effectus, et mala, a quibus torquentur maleficiati, duo sunt advertenda, ut veritas agnosci possit; Dæmon enim, ut dictum est, se pro viribus occultare nititur. Primum est, mala, quæ Dæmon studet inferre Corporibus Maleficiatorum, conjunguntur plerumque cum malo Animæ, quod quidem malignus hostis in primis postulat; & quidem conjunguntur hæc mala cum ingenti aliorum molestia, eo quod provocentur ad impatientiam, tum omnes Domestici, tum ipsi

ægroti ob inusitatas, miseriasque illius morbi vices; Nocent etiam sanctioribus diebus, vel cum appropinquant festa magis solemnia: conjunguntur præterea cum alienatione à rebus sacris, vel cum variis tentationibus præsertim contra pudicitiam, ac tres virtutes Theologicas, Fidem nempè, Spem, & Charitatem. Secundò advertendum est, hæc signa, quæ sunt alioqui solùm conjecturalia, facilè evadere posse evidentia, si accidat ut cessent, vel redeant, imperante Exorcista, aut imponente manus: Quomodo autem id fieri possit a nobis, explicabitur suo loco. Proinde universim dici potest, antequam pronunciemus ægrotum vexari maleficio, vel hoc indicari à prædictis signis, quæ fortè deprehensa in aliquo fuerint, magna prudentia rem esse pensandam, ne potestas hæc imperandi omnibus Inferorum Diabolis, & qualibet humana major, exponatur ludibrio Incredulorum.

CAPUT V.

De remediis contra Maleficia, & primùm de Exorcistæ potestate.

IN veteri lege noluit Deus remedio carere ingens hoc malum vexationis diabolicæ, cum etiam inter Hebræos fuerint Exorcistę, qui poterant expellere a Corporibus Energumenorum Dæmonia, ut colligitur ex Josephi Hebræi Historia, *lib. c.* 2. *Antiq.* imò ex ipso Evangelio Sancti Lucæ *c.* 11. & Sancti

cti Matthæi *c.* 12. multò magis debebat Deus tali remedio instruere Ecclesiam suam, quandoquidem miserat in terras Divinum Filium hoc consilio, ut solveret, & aboleret omnes fraudes, & omnia opera Dæmonis. *In hoc apparuit filius Dei, ut dissolvat opera Diaboli. Jo.* 3. 8.

Ut bene intelligatur hoc remedium, statuendum est prius, Sacrum Exorcistæ Ordinem esse verum Sacramentum. Id probatur consensu comuni *Bonav. in* 4. *dist.* 24. *a.* 2. *Vict. de Sacr. quæs.* 226. *Bellar. t.* 3. *de Sacr. Ordinis c.* 6. 7. 8. *Coninch. dis.* 28. *d.* 6. *Valer. t.* 4. *dis.* 9. *q.* 1 *p* 4. *Sà V. ordo. n.* 1. *Albertus Riccar. Sotus Gabriel. Paludanus Capreol. Major. apud Tanner. c.* 4 *dis.* 7. *q.* 2. *dub.* 2. Theologorum tum veterum, tum recentiorum cum D. Thoma in quartum sententiarum Distinctione 24. & multo magis confirmatur auctoritate Concilii Florentini, & Tridentini. Concilium Florentinum postquam dixit Ordinem esse sextum Sacramentum, & materiam ipsius esse id, quod porrigebatur Ordinato in sua ordinatione. ponit exemplum in Sacerdote, in Diacono, & Subdiacono, & addit idem esse intelligendum de aliis Ordinibus Minoribus. Ita pariter Concilium Tridentinum *sessione* 20. *can.* 2. numerat Septem Ordines; postea verò *can.* 5. absque ulla differentia absolutè affirmat, Ordinem esse Sacramentum. Tandem Ordines Minores quoque non possunt iterari, ergo imprimunt characterem; ergo sunt Sacramenta. Ex his præmissis rectè in-

fertur, Exorcistæ inesse Potestatem, quantum in se est, & in actu primo efficacem, ad expellendum Dæmonem à Corporibus, & fore semper efficacem in actu secundo, si concurrant omnes debitæ circumstantiæ, cùm sit Potestas Sacramentalis virtute sanguinis, meritorum, & promissionum Jesu Christi, collata illi per Sacramentum, quod est signum practicum, & operatur id quod significat. *Accipe* (ait Episcopus in ordinatione Exorcistæ, porrigens illi librum Exorcismorum) *Accipe, & commenda memoriæ, & habeto potestatem imponendi manus super Energumenos, sivè Cathecumenos, sivè Baptizatos.*

Prætereà confirmatur id, distinguendo duo genera Potestatis in Ecclesia contra infestationes Diabolicas, alteram ordinariam, alteram extraordinariam. Extraordinaria numeratur inter eas gratias, quæ dicuntur gratis datę, & communicantur ad arbitrium Spiritus Sancti, quemadmodum cætera bona, & reducitur ad id quod vocatur operatio virtutum. Ordinaria est illa, de qua loquimur, & communicatur Exorcistæ per Sacramentum Ordinis, quo Christus, & eadem Ecclesia instituere curat Ministrum idoneum contra Dæmonum vexationes, quæ adeò nocent non solum Corpori, sed etiam Animæ, & adeò impediunt, ne benè recipiantur Sacramenta, & præcipuè Baptismus, & Eucharistia, quæ finis est omnium aliorum, & ne conservetur Gratia, postquam benè ea recepta fuerint; *idoneos*

nos

nos fecit Ministros novi testamenti.

Tandem hæc eadem efficacia apparet ex verbis, quibus Exorcista suam exercet potestatem in Exorcismis, quæ proferuntur tamquam absolutum aliquod Imperium & præceptum. *Ergo, Maledicte Diabole, exi ab eo:* demostrans, ait D. Thomas *in 4. dist. 6. q. 12. ar. 2.* suas voces non solùm significare, sed etiam agere, & operari id, quod dicunt; aliter si Sancta Ecclesia non agnosceret in suo Ministro magnam hanc auctoritatem coltam illi contra Dæmones, non proponeret verba imperantia, & præcipientia, ab eo proferenda contra execrandos illos hostes, sed solum verba deprecantia erga Deum.

Non habet igitur Exorcista nudum Ministerium legendi aliquas preces supra Energumenos, neque habet solùm potestatem increpandi Dæmones, & accelerandi eorum discessionem à Corporibus, sed habet imperium, & virtutem cœlestem eos expellendi, & quando ejus præceptum debitas habet circumstantias, & ritè fit, non possunt Dæmones illi resistere; quemadmodum arbitratu suo resistunt homines, quia imperat illis, ut Minister Dei, & ut instrumentum Sanctæ Ecclesiæ, & quibus infertur, ejus operationes esse præcipuè operationes Dei, & ejusdem Ecclesiæ, quam vincere, & superare non possunt Inferorum vires. *Portæ Inferi non prævalebunt adversus eam. V. Sanch. in Dec. l. 2. cap. 42. n. 16. & Valen. 22. disp. 6. q. 8. pag. 2. ex Castro v. Exorcism.*

Et quidem clariora fiunt hactenus dicta ab eo loquendi modo, quo utuntur Patres, & Doctores, qui pro certo habent Exorcistis ineſſe virtutem Divinam contra Infernos Hoſtes.

Dæmones, ait Cyprianus, *Ep. ad Demo. à nobis adjurantur & retorquentur ſpiritualibus flagris, & verborum tormentis de obſeſſis Corporibus ejiciuntur*. Et alibi *de Idol. vani. Adjurati per Deum verum à nobis, ſtatim cadunt, & de obſeſſis corporibus exire coguntur. Videas illos noſtra voce, & operatione Majeſtatis occultæ flagris cadi, igne torreri, ejulare, gemere, deprecari.* Et alibi apertè Divinam dicit poteſtatem Exorciſtarum. *Ep. 76. Per Exorciſtas voce humana ex poteſtate Divina flagelletur, & uratur & torqueatur Diabolus*. S. Cyrillus Hieroſolymitanus quoque aſſerit *Cathec. 2.* ab Exorciſtis virtute Spiritus Sancti expelli Dæmonia: & S. Auguſtinus *l. 1. de vit. Beat.* affirmat exorcizare non eſſe aliud, niſi expellere per virtutem divinam ſpiritum immundum à Corporibus. *Exorcizare eſt per Divinam virtutem immundum ſpiritum adjurando expellere.* Et hæc eſt illa poteſtas, quam idem S. Auguſt. *l. 83. q. 79* dicit publicam, & imperialem legem, & poteſtatem ſummi Dei, ut imperet Angelis rebellibus; & illa, quam etiam D. Iuſtinus *q. 40.* ad gentes dicit, vim inviſibilem, & ſuperiorem ſenſibus ad terrorem Dæmonis, quando Eccleſia illis imperat per Exorciſtas, quibus Ugo inter Theologos dedit nomen excel-

cellentius imperii ſpiritualis ſuper ſpiritus immundos. *Exorciſtæ habent Imperium Spirituale ſuper immundos ſpiritus, ut eos de Corporibus obſeſſis ejiciant* (De Sacramentis *l.2.par.3. c.8.*) Et Abulenſis poſtquam conſideravit eam proportionem, & Analogiam, quæ intercedit inter poteſtatem Sacerdotis, dum Euchariſtiam conſecrat, & poteſtatem Exorciſtæ, dum Dæmones expellit, ita concludit. *Ita in Exorciſtis, quamquam verba, quæ ipſi proferunt, non habeant ex natura ſua aliquam efficaciam ad expellendos Dæmones de Corporibus, prolatis tamen illis verbis, quæ etiam informia dedit Deus, illico Dæmones ejiciuntur de Corpore, & hoc quia Deus promiſit, quod prolato ſuo nomine ita fieret: 1 Reg. c.16. q.4.* Duo poſsunt hic objici, quæ non ſunt diſſimulanda. Primum, non eſt omninò indubitatum Ordines minores, atque adeò Exorciſtarum inter Sacramenta connumerandos. Si quis ergò hoc neget cum Durando, corruet fundamentum allatæ Doctrinæ. Fateor Durandum cum paucis aliis, quibus quandoque non arrident, quæ omnibus probantur Ordines minores inter Sacramenta non collocare; at non ideo corruit fundamentum jam ſtabilitum; quinimò neque nutat. Nam ex unanimi Patrum, & Theologorum ſenſu, Chriſtus Eccleſiæ poteſtatem fecit expellendi Dæmones è Corporibus, ut patet *Matth.* 10. *Luc.* 10. *Marc.* 15. maximè cum ait: *In nomine meo Dæmonia ejicient.* Neque hoc imperium Eccleſiæ negabit aliquis, niſi qui

velit illam posthabitam Synagogæ, quæ hoc Imperio donata est olim, ut palam faciunt illa verba Salvatoris. *Si ego in Belzebub ejicio Dæmonia, filii vestri in quo ejiciunt?* ut etiam superius innuimus. Hanc ergo potestatem infernis hostibus formidandam dicenda est Ecclesia communicare Exorcistis, cùm eos per Episcopum instituit, tamquam suos ministros contra Rectores tenebrarum atque adeò, & si quis non acquiescat communi Theologorum sententiæ, potestatem hanc conferri ex vi Ordinis tamquam Sacramenti, fateri saltem debet conferri ex voluntate Ecclesiæ, cum ait formans exorcistam; *habeto potestatem imponendi manus super Energumenos.*

Alterum, quod opponitur, est planè constare non esse contra Dæmones satis efficacem potestatem hanc Exorcistæ, dum hujusmodi præceptis non rarò illi reipsa resistunt. Sed respondetur, resistentiam Diabolicam præcepto Exorcistæ non oriri a virtute, quam habeat Dæmon in se contra potestatem Ministri Ecclesiæ, sed oriri ex defectu dispositionum, quas legitimum exercitium hujusmodi potestatis requirit, vel in Agente, ideſt in Exorcista, vel in Subjecto ideſt in Maleficiato, ut clariùs innotescet ex his, quæ dicenda superſunt.

CA-

CAPUT VI.

De dispositionibus, quæ requiruntur in Exorcista, ut curet Maleficia, & primùm de ejus fide.

QUilibet Minister, ut sui muneris partes laudabiliter impleat, methodum servare debet à Domino sibi præscriptum. Cum igitur sit Exorcista Minister Jesu Christi, & Sanctæ Eccl. siæ delegatus contra Infernos Tyrannos, ut vidimus, ministerium suum exercere debet juxta instructionem sibi traditam, ut ejus verba illam habeant efficaciam, quæ promissa est à Reparatore nostro. *In Nomine meo Dæmonia ejicient*. Hæc instructio traditur in Evangelio, in quo explicata est ratio, qua agi debet, & reduci potest ad duo capita, nimirum ad vivam fidem Exorcistæ, & ad rectum usum auctoritatis ejus contra Dæmones. Explicabimus hic breviter primum, alterum seponentes in proximum caput. Primo loco requirit Deus ab Exorcistis fidem.

Cognoscitur id manifestè in responsione, quam Christus Dominus dedit Discipulis, cum interrogatus fuit, quare ipsi non potuissent expellere Dæmonem ab illo Lunatico, sicuti ejecerant ab aliis obsessis. *Matth.* 17. 18. *Quare nos non potuimus ejicere illum?* Et ille quidem apertè respondit: *propter incredulitatem vestram*, propter vestram modicam fidem; quia si habueritis in vestro

corde

corde tantam fidem, quantum est granum Synapis, dicetis huic monti, idest, ut interpretatur Beda, huic obstinato, & superbo Dæmoni; discede hinc, & statim discedet. *Si habueritis fidem, sicut granum Synapis, dicetis monti huic; transi hinc illuc, & transibit.* Sed quid hoc nomine fidei significatur, ne decipiamur similitudine vocabulorum? Tria significantur, ut in simili docet Suarez de Fide *disp* 8. *sect.* 1. *n.* 3. Primò Divinam Omnipotentiam indubitatè credere, & veritatem promissionum ejus; cùm enim Christus suis propriis verbis promiserit Ecclesiæ, & per illam Exorcistis, non defuturum suum auxilium illi præcepto, quo imperabitur Dæmonibus nomine suo, ejus divinum promissum deficere non potest. *Ipse Dominus ascendens in Cœlum promisit, se nunquam illorum invocationi defuturum dicens, in nomine meo Dæmonia ejicient, ait Alphonsus de Castro V. Exorcis.*

Alterum, quod continetur in hoc vocabulo Fidei est, indubitatè credere prædictam Omnipotentiam Dei, & veritatem ejus promissionum hac peculiari in re, quam Exorcista habet præ manibus; nempè sibi obedientem fore Dæmonem, & in illis circumstantiis adesse, quicquid ad hoc obtinendum necessarium est. Non nego tamen satis esse, si hujusmodi judicium sit moraliter certum, & quantum sufficit ad excludendam omnem dubitationem, quæ digna sit reprehensione, & qua destruatur debita confidentia: satis est itaque si Exor-

cista

ciſta certò, credat cum hac conditione, à Dæmone videlicet ſibi obediendum, ſi adſint ea, quæ requiritur tum ab Exorciſta, tum à Maleficiato, & ſimul prudenter exiſtimet hæc omnia reipſa adeſſe; Tandem tertium, quod concluditur in hoc vocabulo Fidei, eſt quædam Fiducia, quæ oritur in voluntate, & etiam ipſa dicitur Fides, transferendo nomen Cauſæ ad effectum, ut ait: 1.2.q.40.a.2.ad 2 Sanctus Thomas, & provenit tum ab illa fide, velut univerſali, quam primo loco expoſuimus, & qua credimus Deum Omnipotentem eſſe, & veracem, tum ab eadem fide, quam exercemus in re particulari, & quam ſecundo loco numeravimus. Totum id continetur in Vocabulo fidei, quæ neceſſaria eſt Exorciſtæ, & hæc licèt pendeat ab auxilio gratiæ, nihilominùs videtur fermè eſse in noſtra poteſtate, eam tali auxilio obtinere, & ſuo tempore ejus actus exercere, dum ſcimus à Chriſto Domino pluries reprehenſos fuiſſe Diſcipulos, alioſque, quod hac fide carerent, nunquam verò reprehenſi fuiſſent, niſi in eorum poteſtate fuiſſet eam fidem modo prædicto obtinere, & niſi ſua culpa digni fuiſſent ea reprehenſione.

Verùm hic inſurgit duplex difficultas contra prædictam Doctrinam: prima eſt; cum pertineat vexatio diabolica ad malum pœnæ, & non ad malum culpæ, non potuit Chriſtus reddidiſſe ita efficacia præcepta Exorciſtæ, etiam adhibita fide debita, ut obtineant ſemper ſuum effectum; cum vel

pu-

publicæ, vel privatæ utilitatis intereſt, liberationem Energumeni non fieri.

Aliqui Doctores putarunt poteſtatem Exorciſtæ, quantum ad Dei legem ordinariam ſpectat, numquam effectu ſuo carere; quod ſi reipſa Dæmon non obediat Miniſtro, ajunt ex aliquo fidei defectu id ſemper oriri. *Apud Valent. tom. 3. diſp. 6. q. 8. p. 2. Quod igitur non ſemper accidat, ut invocato nomine Jeſu Dæmon egrediatur, minima fides ipſius invocantis eſt in Cauſa*, ait Caſtro V. Exorc. Sed placet ſic clariùs reſpondere difficultati ſuperiùs allatæ. Jam dictum eſt, ut Energumeni liberatio fiat, opus eſſe poteſtatem Exorciſtæ adhiberi cum diſpoſitionibus, & circumſtantiis debitis. Una igitur ex circumſtantiis, eſt, liberationem hujuſmodi eſſe utilem bono tum privato animæ, tum publico Eccleſiæ *Non petitur in nomine Salvatoris, quicquid petitur contra rationem ſalutis*; ait S. Auguſtinus, & ita poſſumus dicere etiam nos. Non præcipitur in Nomine Salvatoris, quicquid eſt contra rationem ſalutis. Formula imperandi Dæmonibus, à Chriſto præſcripta ſuis Miniſtris, eſt imperare in nomine ejus. *In nomine meo Dæmonia ejicient*. Quicquid igitur contrarium eſt huic nomini ſalutis, non includitur in formula præſcripta, & in Chirographo illo, quo ſtabilita eſt à Servatore noſtro ſuorum Miniſtrorum Juriſdictio. Ex hoc autem nihil deduci poteſt contrarium Doctrinæ ante expoſitæ de efficacia, & neceſſitate fidei. Etenim quotieſcumque non

expe-

expedit liberatio Energumeni, vel Deus permittit defectum debitæ fiduciæ in Ministris, aut in Maleficiato, *V. Abul. in c. 17. Matth. q. 163.* vel sine ulla eorum culpa ipse Deus non concurrit cum illis ad hujusmodi fiduciam habendam (semper enim ille primus excitat voluntatem humanam, ut laudabiliter confidat) vel auferet illis cogitationem, aut opportunitatem procedendi ad ultimam expulsionem, vel tandem utetur aliquo ex innumeris illis modis, quibus voti compos fieri certò potest circa læsionem humanæ libertatis. Quare nunquam accidet, ut adsit debita dispositio fidei, & Exorcismus suum non sortiatur effectum.

Non omittam hìc quoque hoc monere. Quandoquidem diabolica Corporis agitatio conjungitur ferè cum plurima animi vexatione, rarò eveniet, ut liberatio à Maleficio utilis non sit Animæ: quare ab hac exceptione satis infrequenti sumendum non est argumentum tepiditatis, vel in fide, vel in remediis opportunis adhibendis, sed expediet existimare semper liberationem hujusmodi esse convenientem, quando manifesta indicia nobis non ostendat contrariam voluntatem divinam.

Altera difficultas contra superiùs dicta sita est in hoc: cum requiratur prædicta fides tam in Exorcista, ut diximus, quàm in Maleficiato, ut inferius dicetur, non apparet quid amplius operetur hæc potestas Ministri à Sacro Ordine ipsi collata; nam etiam

ipsa

ipsa deficiente sola fides per se sufficit, ut debellentur omnes Dæmones.

Cum fides est in Anima in gradu Heroico, dubitari non potest, quin apta sit obtinere effectus etiam majores quacunque liberatione à Maleficiis, sed prius dici potest, fidem minus perfectam conjunctam cum potestate Exorcistæ sufficere ad expellendos ab Energumeno Diabolos, quod efficere ipsa sola non posset. Præterea potestas ordinis est ex se valdè efficax ad obtinendas in suo exercitio illas gratias actuales, quæ necessariæ sunt, ut ritè operemur: quare ad solvendam difficultatem propositam, dici potest Exorcistam à potestate sibi collata dum Sacro Ordine initiaretur, disponi ad concipiendam fiduciam opportunam in actu exercendæ suę potestatis contra Dęmonem cogendo, & expellendo illum à loco suo. Tandem respondere possumus hanc eamdem potestatem Ordinis esse magnum fundamentum ad stabiliendam prædictam fiduciam etiam quatenus ad nos attinet cooperari Divino auxilio. Etenim dum Exorcista agnoscit se veluti Ministrum Christi, qui munitus armis Cęlestibus destinatus est ab Ecclesia ad pugnandum contra Tartareum hostem, quam generositatem Spiritus, & fidei animo non concipit? *Tu venis ad me cum gladio et hasta, & Clypeo; Ego autem venio ad te in nomine Domini*: 1. Reg. 17. potest ille quidem dicere veluti alter David huic Giganti Tartareo. Tu venis contra me instructus armis tuæ nequitiæ, & tuarum

frau-

fraudum, hæc ſunt arma prorſus vitrea, ſi comparentur cum illa inſuperabili virtute, qua Deus aſſiſtet juſſis meis, quibus tibi imperabo in ejus nomine, cujus nunc vices gero; Et hæc poteſt eſſe una ex rationibus, quare ſtatutum fuit in Concilio Laodicenſi: *Can.24.& Can.26.* nullum audere Energumenos exorcizare, præter Exorciſtas, qui Sacro Ordine ritè ſuſcepto, redditi ſunt ad hoc idonei ab Eccleſia: Exiſtimantibus Sanctiſſimis illis Patribus, nullum Chriſtifidelium abſque fundamento debere ſe credere ſufficienter inſtructum fiducia, quæ neceſſaria eſt, ut vincatur in hac pugna.

CAPUT VII.

De recto uſu poteſtatis requiſito in Exorciſta.

SEcondo loco requiritur in Exorciſta rectus uſus ſuæ auctoritatis, ita ut non pætergrediatur limites præſcriptos ſuæ poteſtatis. Tota poteſtas Exorciſtæ eo ſpectat, ut expellat Dæmonem à Corporibus, quæ ille poſſidet; quo fit, ut illa præcepta, quæ vel opponuntur huic fini, vel ipſi non conducunt, ſint aut illicita, aut vana. Inter illicita numerabimus primo Exorcizare abſque nullo ſigno probabili operationis Diabolicæ; quoniam hoc pacto poteſtas, & Ordo Exorciſtæ exponitur manifeſto dedecori. *Laym. tom.9. c.12. n.5.* Secundo percontari Dæmonem de rebus vanis, & inutilibus, & cum illo confabulari, quod

ſi

est idem, ac velle cum illo commercium instituere, vel ab eodem quærere res occultas, aut non necessarias, quod est habere illum tamquam Magistrum. *Sanch. in dec. l. 2. c. 42. num. 5.*

Tertiò interrogare de Auctore Maleficii, quod idem esset, ac exponere nomen alterius gravissimæ infamiæ, & ansam præbere Dæmoni aliquem calumniandi; Cùm enim ille non teneatur respondere, credi potest fore, ut ille verum non dicat. *Sanch. l. c.*

Quartò imperare Dæmoni sub pœna excommunicationis, perindè, ac si ille esset in Ecclesia militanti, & quasi hoc non inferat injuriam ipsi Ecclesiæ, dum Sacras ejusdem censuras exponimus derisioni diabolicæ: *Sanch. 16. num. 32.*

Quintò adhibere simulationes, ut clarè agnoscatur, an ne quis reverà sit maleficiatus, an potiùs id ille sibi persuadeat, & etiam fingat: Exempli gratia; adhibere ossa alicujus Animalis, vel alicujus demortui, quasi essent sacræ Reliquiæ, superimponere rapiti maleficiatorum librum profanum, ac si esset liber Exorcismorum, aut Evangeliorum, & his similia excogitare; quibus si fortè qui curandus est perturbetur, & molestiam aliquam præseferat, opinantur aliqui evidenter colligere omne ejus malum esse fictum, & à phantasia. Verum id nullo modo fieri debet. Primò, quia via hæc agnoscendi veritatem est indecora; dedecet enim Ministros quibus est virtus terrendi

rendi Diabolum, uti fraudibus, & mendaciis. Deinde quia hujusmodi via inutilis est fini, qui quæritur, nimirum patefaciendi veritatem; nam Dæmon qui optimè novit quomodo se res habeat; facilè potest eludere fraudem fraude, & ut assequi possit quidquid tantopere desiderat, nempe latere, fingere potest se valdè pati ab applicatione, & contactu mentitarum Reliquiarum, ne maleficiatus, & circumstantes confugiant amplius ad remedia salutaria Ecclesiæ, & existiment, malum diabolicum esse malum imaginarium.

Inter vana, & superflua: Primò numerabimus interrogare Dæmonem, an homo ille sit verè maleficiatus, nam cum pro certo habeatur vice illius hominis Dæmonem loqui, nonnè deridendus erit, qui velit interrogare de re, quam sumit pro non dubia?

Secundò relegare seriò Dæmonem in aliquam solitudinem, illumque ibi alligare; quia Christus Dominus promisit quidem se auxiliaturum, ut ejiciatur à Corporibus Dæmon, non ut relegetur. *Dedit illi potestatem spirituum immundorum, ut ejicerẽt eos*, *Mat.* 10. Ex quibus verbis deducitur, ut adnotat Abulensis, totam potestatem communicatam Exorcistis in Dæmones in id unum tendere, ut eos ejiciat à Corporibus: *Potestas eorum se extendebat solùm ad ejiciendos eos à Corporibus*, *q.* 16. *in c.* 10. *Mat.* Nec dicas ab Angelo Raphaele relegatum fuisse Asmodæum in Ægypti deserta, ut narratur in Tobiæ libro, quia Angelus superior

rior, ſua virtute naturali detinere poteſt in aliquo loco Angelum inferiorem, quod fieri nequit ab Exorciſta.

Tertiò præcipere Dæmoni (quod quidem à nonnullis fit, cæterorum Corpus illud agitantium, Duci, & Anteſignano, ut reliquos ſocios ſecum adducat, vel præcipere Lucifero, ut eos expellat; ſin autem hi fuerint contumaces, jubere ab eo magis cruciari. *Palaus de adjur. diſp. 4. p. 4 n. 9.* Hoc præceptum juxta opinionem magis probabilem, eſt illicitum, quia petit beneficium à Dæmone, *Sanch. l. c. n. 2.* Sed etiam ſi licitum eſſet, ut nonnullis placet, quis eorum levitatem non videat, dum ille Exorciſta, qui à Dæmonibus minoribus, & inferioribus obedientiam extorquere non poteſt, exigere contendit illam à Dæmonibus ſuperioribus, & qui timet, ut ita dicam, ſatellites, vult increpare eorum Ducem? Quartò inter vana, et ſuperflua à nonnullis numeratur, interrogare Dæmonem de ſuo nomine, & an ſint plures, an unus tantùm in eo Corpore; de Cauſa, qua invaſerit Maleficiatum; de die, & hora, qua ſit eum relicturus; & ubi condita ſint Maleficii ſigna, & his ſimilia. Verùm id quanam ratione damnari poteſt ut ſuperfluum, dum probatur gravibus Auctoribus apud *Sanch. in Decal. l. 2 c. 42. n. 23.* & dum Rituale Romanum admittit, imò lex in praxim has interrogationes deducit? Quare dicendum erit eas, ſicut abſolutè neceſſariæ non ſunt expellendo ſemper Dæmoni, ac deſtruendo

Male-

Maleficio, ita aliquando esse valdè utiles. Itaque interrogare Dæmonem de suo nomine prodesse poterit, ut Exorcista sciat, quem ex illis execrandis spiritibus alloqui debeat: interrogare de numero prodesse poterit, ut sciatur, an signa Maleficii plura sint, an unum tantùm, interrogare de causa invasionis prodesse poterit, ut cognoscatur, an Maleficium factum sit ad tempus, an in perpetuum: interrogare de die, & hora discessionis prodesse poterit, ut sciatur, quomodo inter Dæmones, & Maleficum conventio facta sit, & pactum: Pariter scire signa Maleficii, & ea destruere, & comburere prodesse poterit, tum ut dissolvatur idem pactum, si hac conditione fortè initum fuit (*Less. l. 2. c. 44. dub. 6.*) tum ut disponatur melius Maleficiatus, certamque putet suam liberationem. Cæterum nihil horum potest dici prorsus necessarium Exorcistæ, qui benè instructus sit fide, & noverit potestatem, quam à Christo, et ab Ecclesia recepit, dum Sacro Ordini initiaretur, ut diximus: quare scire negligens nomen Dæmonis, causam ejus ingressus, numerum, conventiones factas in Maleficio, & alia hujusmodi, magno impetu actus ejusdem Fidei, aliquando absolutè imperabit in Nomine Jesu Christi omnibus Spiritibus, qui Corpus illud exagitant, licèt ibi adessēt omnes Diaboli; risu excipiet omnes eorum conventiones; nihili faciet signa Maleficii quærere, ne ulla in re voluntatem Dæmonis obsecundet, qui per hujusmodi artes, & ma-

machinamenta tueri contendit potestatem suam, & remorari, vel impedire Exorcistæ potestatem, cui subesse cogitur. Ita refert D. Hieronymus in vita Sancti Hilarionis, asserente Dæmone se non posse exire a Corpore cujusdam Puellæ, nisi ab Ostio Domus, quam hæc incolebat, sublata fuissent signa Maleficii, quibus obligatus fuerat fœminam cruciare; his neglectis, nulla interposita mora, Sanctum virum imperasse nefario Dæmoni in virtute Nominis Jesu Christi, eumque statim expulsum fuisse.

Proindè ut hactenus dicta paucis complectamur, potestas ejiciendi Dæmones, quæ facta est Exorcistis, non sita est in lungis precibus, & prolixis Exorcismis recitandis super Energumenos, excipe preces, & Exorcismos, & formam traditam in Rituali Romano, quæ omnia maximi facienda semper ab Exorcistis, nemo sanæ mentis unquam vocabit in dubium; sed hoc unum requirit, ut imperetur Dæmoni in Nomine Jesu Christi, vel Sanctissimæ Trinitatis, quod necessarium, vel utile est proposito fini expellendi ab obsessis corporibus Dæmones, confirmante interim Exorcista hęc precepta vivida cognitione, tum auctoritatis suæ, tum muneris, quo fungitur tamquã Minister Dei, tum demum victoriæ, quam Christus Dominus ab omnibus infernis hostibus reportavit. Sanctitas autem morum, jejunium, & oratio, de quibus fit mentio, cum dicitur: *Hoc genus Dæmoniorum non ejicitur, nisi in oratione, & jejunio. Mat.* 17. eousq; necessaria sunt,

ut

ut Fides validiſſima impetretur, quæ omnibus tartareis poteſtatibus dominetur. *Abulenſ. in c. 17. Matth. q. 171.*

CAPUT VIII.

De diſpoſitionibus, quæ requiritur in Maleficiato, ut liberetur à Maleficio.

ILlæ diſpoſitiones, quæ requiruntur in Exorciſta, ut efficacem reddat ſuam poteſtatem, requiruntur in Maleficiato magis, quàm in quolibet alio: Nos verò, ut rem aliquo pacto ordinemus, eam in quatuor partes diſtinguemus; Exponemus quomodo Maleficiatus diſponi debeat in iis, quæ ſpectant primò ad Deum, ſecundò ad Exorciſtam, tertiò aſt Dæmonem, quartò ad ſe ipſum.

Ex iis, quæ ſpectant ad Deum, Fides, & Fiducia neceſſaria multò magis eſt Maleficiato, quàm ipſimet Exorciſtæ; quamobrem, cùm Chriſtus Dominus dixit Apoſtolis; eorum incrudelitatem fuiſſe Cauſam, cur non potuerint eiicere Dæmonem à Puero illo Lunatico; *propter incredulitatem veſtram*; ut ante obſervatum fuit, multò acriùs increpuit poſteà Parentem ejuſdem pueri, & qui eum comitabantur, appellans eos generationem incredulam, & perverſam, ac tædio affectus cum illis verſandi, eoſque diutiùs tolerandi, ait, *O generatio incredula, & perverſa, quouſque ero*

vobiscum, usquequo patiar vos. Intereà debet Maleficiatus attentè considerare, Deum esse summè potentem, ut expellat repentè millè legiones Dæmonum, etiamsi à totidem vexaretur, absque minima eorum resistentia, & esse infinitè sapientem, ut cognoscat omnes fraudes, & actus, quibus celare se vellent illi hostes Inferni: Et esse infinitè bonum, ut res à se creatas seruat à quolibet malo. Et esse summè fidelem, ut stet promissis; Quare cum Fidem suam obstrinxerit, affirmans ad expellendos spiritus rebelles ab obsessis Corporibus, se opem suam præbiturum iis præceptis, quæ à suis Ministris suo nomine proferentur: *In nomine meo Dæmonia ejicientur*: *Dedi vobis potestatem super omnia Dæmonia*; dubitari non potest, quin hæc promissa sit impleturus. Ab hac consideratione orietur illa Fiducia, quam etiam superiùs diximus significari Nomine Fidei, & est quædam robusta spes auxili Divini, orta in voluntate ab actibus repetitis ejusdem Fidei, per quam Anima pro certo habet Deum non solùm posse ob suam Omnipotentiam, sed etiam velle ob suam bonitatem, & fidelitatem concedere, quicquid expediet saluti nostræ. Tandem hæc ipsa dispositio Fidei, vel fiduciæ semper augescere, si Maleficiatus confugiat ad implorandum precibus Divinum auxilium; magis enim, magisque in dies confidet, Deum adfuturum auxilio supplicantis, & impugnaturum Tartareos illos hostes, qui hodio habent, & blasphemant Creatorem

torem ſuum, & incitati hoc odio ad res creatas lædendas ſeſe convertunt.

Hæc autem diſpoſitio Fidei, & fiduciæ, debet ſecundo loco à Maleficiato extendi erga Exorciſtam: eſſe Miniſtrum Dei, & ejus actiones præcipuè tribuendas Deo, in cujus nomine ille agit, & imperat: quare Dæmones cogentur illi obedire; Si enim non obediretur Miniſtris Dei non obediretur ipſi Deo. Proinde ſicuti Deus certò concurrit cum Sacerdote abſolvente pœnitentem, cùm hic eſt ſufficienter diſpoſitus; ita pariter certè concurrit ad liberationem Maleficii, quotiescunque nulla deſit ex debitis diſpoſitionibus. Neque vero, ſi quando contingat, ut præcepta Exorciſtæ ſuo careant effectu, debilitari propterea debet Fides, vel Fiducia, in Exorciſta, aut in Maleficiato; imò debet potiùs augeri; ſiquidem quòd Dæmones vel illi parere cunctentur, vel parati ſint, vel omninò detrectent hanc obedientiam prorſus oritur à majori, vel minori eorum diſpoſitione: *Quòd autem non ſemper fiat, ut invocato Nomine Jeſu, Dæmon egrediatur, minima Fides ipſius invocantis eſt in Cauſa, nam ſi perfectè credidiſſet, hæc, et majora feciſſet.* Ità affirmat *lib. 6. adver. hæret. V. Exorciſ.* Alphonſus de Caſtro magni nominis Auctor, & probat adnotando promiſſionem illam. *In Nomine meo Dæmonia ejicient*, pertinere ad perfectam Fidem juxta antecedentium verborum ſenſum, *Signa autem eos, qui crediderint, hæc ſequentur. In Nomine meo &c. & ad hos ſolos in Fide*

perfectos Dei promissio pertinere videtur: Eodem modo Sanctus Cyprianus; *Adjurati Dæmones*, ait, *vel exiliunt statim, vel evanescunt gradatim, prout Fides patiens adjuvat. Tract. 4. de Idol. vanit.*

Præterea ergo Exorcistam perfecta intellectus, & voluntatis, & executionis obedientia necessaria est. Et ita agnoscendo eum, ut Ministrum Dei, & omnia illius jussa diligentissimè exequendo, voluntatem suam ad Exorcistæ voluntatem accomodare debet Maleficiatus, expoliando se, ut ita dicam, omni propria voluntate, ut majora adimat Dœmoni Arma, quibus nos oppugnat, nempè nostram inordinatam voluntatem. Proindè etiam ipse Maleficiatus confirmet integrè præceptum quodlibet quo Exorcista imperet Dœmoni, nec quolibet interno animi motu averti se sinat ab eo, quod Dei Minister proponit, vel imperat, imò expediet etiam ipsos animi motus apertè manifestare, ut Dœmon majori probro afficiatur, ejusque machinamenta ad nihilum redigi possint.

Tertiò loco extendet Maleficiatus hanc suam Fidem erga vires Dœmonis, sibi in animum inducens, & si malignus ille naturaliter tanta polleat vi, nihilominus propter peccatum ipsius, à Jesu Christi pœnis, & morte imminutam esse hanc illius potestatem, itaut exerceri non possit juxta furorem, et rabiem Dœmonis. sed solum juxta Divinæ providentiæ permissionem, ad Divinam gloriam, et ad rerum creatarum

tarum bonum, et commodum, ut ante dictum est.

Postremò de se ipso credere debet Maleficiatus malum suum à vexatione diabolica oriri, quando id illi affirmatum fuerit ab Exorcista, alioquin si infirmitatem suam à Causis Naturalibus partam putare velit, illos Fidei, et Fiduciæ actus producere non poterit, qui requiruntur, ut vidimus, tanquam dispositio ad efficaciam præceptorum, quæ ab Exorcista contra Dœmonem fiunt: pariter, dum illius opinio Exorcistę judicio adversa est, non pugnabit unà cum illo contra Dœmonem, sed potiùs unà cum Dœmone contra illum. Et quoniam plerunque evenit facultatem aliquem vexandi factam Diabolo, esse in pœnam alicujus criminis, Maleficiatus diligenti Confessione, et repetitis actibus Contritionis non solùm omnem culpam gravem, sed peccatorum reliquias destruere omni studio curare debet. Refert Joannes Diaconus in vita Sancti Gregorii, tres à Dœmone agitatos, simul ac Sancto Pontifici crimina sua confessi fuerunt, protinus liberatos fuisse; cùm verò unus ex illis octies negasset furtum à se factum, ait idem Auctor, octies ab agitatione Diabolica vexatum fuisse, donec patefacto crimine, redditàque re per furtum sublata, Dœmon recessit; Quod si curandum est, ut veteres culpæ deleantur, multò magis cavendum, ne novæ admittantur; quare Maleficiatus non finat se à Dœmone decipi, credens maleficium ab hoc, vel illo

homine sibi factum fuisse. Primò, quia non solùm facilè est in hoc decipi, imò etiam in re tanti ponderis; & quæ secum trahit tantum dedecus, & infamiam, facilè est temerè judicare; deinde quia facilè est odii, & vindictæ actus concipere; tandem quia quicumque fuerit Maleficus, si Maleficiatus Fidem, & Fiduciam ante explicatam habuerit, & Exorcistæ mandatis perfectè obedierit, omne maleficii ligamen statim solvetur, atque omnis diabolica vexatio cessabit.

CAPUT IX.

Proponitur Methodus servanda ab Exorcistis in curatione Maleficiatorum.

TRes sunt Exorcistæ operationes in Maleficiorum cura: Prima dicitur Discretiva, qua videlicet discernendum est, an malum sit naturale, an diabolicum. Secunda dicitur Instructiva, qua disponendus est Maleficiatus ad exercendam Fidem, & ea omnia, quæ ejus curationi necessaria sunt. Tertia dicitur Expulsiva, qua Dæmon ab infesto Corpore est expellendus. His tribus partibus tria respondent præceptorum genera, quibus uti debet Exorcista contra Dœmones, videlicèt præceptum explorativum, lenitivum, & expulsivum. Utile igitur erit præsertim Tyronibus Methodum facilem hæc exequendi proponere: à prima igitur parte, nempè à Præcepto explorativo incipiemus.

Si

Si Exorcista nullum evidens, sed solùm probabile vexationis diabolicæ signum deprehenderit, verumque sicuti necesse est agnoscere voluerit, ut Maleficiatum disponere possit ad veræ Fidei actum; ita se geret. Postquam brevem precationem una cum ipso Maleficiato ad Deum effuderit, & Apostolorum Symbolum recitaverit, & Spiritum Sanctum invocaverit, aspiciens fixis oculis infirmum, manumque ejus capiti imponens, secretò præcipiat Dæmoni hac conditione, ut si ipse illius mali est Auctor, signum aliquod edat, agitando tunc hominem illum coram se. Præceptum istud ità fermè fieri potest: *Ego N. Minister Christi, & Ecclesiæ in Nomine Jesu Christi, præcipio vobis, Spiritus immundi, si qui latetis in Corpore hujus hominis à Deo creati, vel si quo modo eum vexatis, ut statim mihi præbeatis aliquod signum evidens, & certum præsentiæ vestræ, agitando hominem hunc, vel coram me efficiendo aliquid ex iis, quæ prius me absente efficere in eo soliti eratis.* Hoc præceptum fieri debet viva Fide, & excitando memoriam muneris illius, quo Exorcista fungitur, nempè Dei ministri, & Ecclesiæ instrumenti contra Dæmones; ut autem sit efficax, expediet persuadere ægroto, ut hanc ipsam Fidem concipiat, & illum certiorem facere illius potestatis, quam ob Sacrum Ordinem Exorcista in Dæmones habet, & Diabolo nullas vires esse ut resistat, cùm illi imperatur, in Nomine Jesu

Christi. Prætereà utile erit non solùm proferre præceptum hoc lingua latina, sed etiam voce adeò submissa, ut ægrotus percipere non possit; et ita agnosci poterit, an verè à Dœmone Corpus illud agitetur. Tandem, sciendum quoque est reperiri aliqua Maleficia, quæ dicuntur potestativa, in quibus Dœmon nec invadit membra, nec assiduè inest Maleficiato, sed solùm certis temporibus redit ad illum vexandum, cùm igitur fieri possit, ut adveniente Exorcista, malignus, et callidus hostis recedat; nec cogatur quæsitum signum edere, oportet ab Exorcista non solùm Dæmonem præsentem adjurari præcepto suo, sed simul imperari viva Fide, ut si fortè ille adsit, statim accedat, et exequatur quicquid illi præcipitur, videlicèt se manifestet, aliquid ex iis efficiendo, quæ aliàs efficere solet. Hæ cautiones sunt necessariæ, quia nobis res est cum Inimico, qui actu, et calliditate eo pervenit, quo arte, et virtute pervenire non potest, sin autem ea Fides adsit, quæ requiritur tùm ab Exorcista, tum à Maleficiato, nullus dubitandi supereſt locus, quin Dæmon postulatum signum edere teneatur, sine quo ulteriùs procedi non potest, cùm statui nequeat, an malum à diabolo fiat.

CA-

CAPUT X.

Proponitur Methodus disponendi Maleficiatum ad liberationem.

IN hac secunda parte magisquàm in qualibet alia laborandum est Exorcistæ, ut finem sibi propositum obtineat liberandi Maleficiatum: excitanda proinde est in illo Fides, et Fiducia duplici via, nempè tum cognitione vivida Causarum, unde diximus oriri Fidem, et Fiduciam hujusmodi; tum experientia; Revocet itaque in memoriam Exorcista munus ministri Dei, quod obit, certamque credat promissionem illam, qua Deus se potissimè auxiliaturum spopondit præceptis in suo nomine factis, et memor sit potestatis sibi communicatæ in Sacramento Ordinis, et ita procerto habeat Dœmones resistere non posse, quando neque ex parte Exorcistæ, neque ex parte Maleficiati Fides desit; Eodem modo magnam in Maleficiato fiduciam excitare curet, qua ille certò credat adfuturum sibi auxilium Divinum; memorare itaque poterit quanto amore Deus prosequatur res à se creatas, quàm facile sit illi eas adjuvare, quomodo promiserit à se id præstitum iri opportuno tempore; quomodò dum in Terris degeret adhuc mortalis, nullum unquam rejecerit, qui ad illum confugerit imploraturus auxilium, præsertim contra Dœmones. Hæc eadem dispositio Fidei et fiducia augenda

est in Maleficiato per experientiam hoc modo. Imperetur ut dictum est Dœmoni, ut aliqua ex vexationibus aliàs consuetis torqueat hominem illum, posteà verò imperetur ut desistat: Tartareus enim spiritus exequetur id subitò, quando adsit in Exorcista, & in Maleficiato debita Fides: Hic itaque videns hanc obedientiam ita promptam, magis magisque augebit Fidem, majoremque spem concipiet liberationis suæ, dum considerat, eum, qui obedientes sibi Dœmones reddere potest in re illa particulari, eamdem ab illo obedientiam exacturum esse alia in re, & si eos potest cogere ut aliquid agant, cogere etiam posse, ut omninò recedant; Imò hac eadem de causa poterit Exorcista jubere, Dœmones obedire eidem Energumeno, qui proinde hoc præcepto nixus, & viva Fide munitus, formans pollice Crucis signum supra vexatam illam partem Corporis, ita dicat. *In nomine Jesu Christi impero tibi, Dœmon maledicte, ut discedas subito ab hac parte, in qua modo me vexas, ita ut cesset repente omnis dolor.* Huic præcepto obediet Dœmon, & ita obediendo magis magisque demonstrabit Exorcistæ auctoritatem, & Fidei efficaciam, & ipse Maleficiatus disponetur magis ad liberationem.

Non erit verò semper in omnibus hominum generibus par hic labor, ut in eos inducatur debita dispositio. In aliquibus enim, ut in rudioribus erit minor, in aliis major, præsertim in tribus hominum generibus,

sci-

ſcilicèt in magnis peccatoribus, in hominibus duræ cervicis & naturaliter obſtinatis, & in iis, qui à primis ſuæ ætatis annis ſunt à Dœmone obſeſſi. Ab his poſtremis incipere placet.

Ideò Chriſtus Dominus interrogare voluit Patrem juvenis à Dęmone, & quidem muto, vexati, *quantum temporis eſt, ex quo ei accidit?* ut infelix Genitor, dum confiteretur, filium ſuum hujuſmodi calamitati aſsueviſſe, tanquam conſueto naturæ morbo, cum uſque à primis annis in eum incidiſſet, majorem agnoſceret neceſſitatem ad Chriſtum confugiendi, & magis vivam Fidem conciperet. *Si potes credere, omnia poſſibilia ſunt credenti*. Proindè cùm genus hoc Maleficiatorum aſſueverit aſſentiri cuicumque rei, quam excitando phantaſiam objicit Dœmon, & cum habitum fecerit oppoſitum Fidei, & docilitati in Maleficiato requiſitæ, neceſsè eſt deſtruere hujuſmodi habitum actibus contrariis, valde intentis, & iteratis, & præcipuè his duobus. Primò confugiendo ad Deum; ſecundò deteſtando Dœmonem, & ejus fraudes. Plurimum tamen ponderis, ſi Exorciſta aliquam precationem inſtituat, quæ ab Ægroto ſæpe ſæpius recitetur, maximo pietatis, & religionis ſenſu: ſatis autem ad rem videtur eſſe ea, quæ proximè ſequitur. *Domine mi Jeſu Chriſte refugium meum, conſolatio mea, meaque animæ ſpes, per tui ſanguinis merita ab hoc execrando ſpiritu me defendas, neque tantas illi vires per-*

mittas, ut meam mentem, aliasque potentias meas inferiores, suis fraudibus, & mendaciis turbet: cordis meis imbecillitatem respice: malumque habitum consentiendi malignis inimici mei persuasionibus averte; & quoniam tua cruci virtute eum vicisti, oro ut tua immensa Misericordia effectus experiar, ut in aternum te laudare valeam Amen. Pariter expediet aliquod breve dictum describere, frequenter dicendum, quo ille detestetur Dœmonẽ hoc ferè modo.

O execrande animarum deceptor, ò mei, & tui conditori hostis, nunc à me discedas; tuis enim mendaciis Fidem habere nolo; discedas in Nomine mei Domini Jesu Christi, cui cor, meamque animamque dono.

Hoc tempore formet sæpe pollice signum Crucis, supra cor, et supra quamlibet aliam partem, quam Dœmon vexaret, atque his actibus assiduè iteratis disponetur ad liberationem.

Alii verò qui difficilè liberantur, quia difficilè sinunt se rectè instrui, sunt ii, qui naturaliter sunt obstinati, eo quòd nunquam adduci possunt, ut credant morbum suum oriri à Dœmone, ac proinde non à Medico, sed ab Exorcista petendam esse curationem. Et quidem si quæ remedia spiritualia admittunt, si quos Exorcismos adhiberi sinunt, utrumque præstant in gratiam consanguineorum, et amicorum hujusmodi remedia proponentium, non impulsi vero desiderio, ut per ipsa sanentur, deficiente prorsus illis ea Fide, et fiducia, quæ eorum curationi

neceſſaria eſt. Quod ſi convicti ab experimentis, quibus Exorciſta detegit diabolicas operationes, hanc Fidem concipiunt, vix diſceſſit ipſe Exorciſta, cum eorum Fides deficit, & iterum credunt, quæ ſibi placent. Contra hujuſmodi homines, præter Orationis remedium, experientia adhibenda eſt, præcipiendum videlicet eſt Dæmoni, ut modò hominem illum vexent, modò ceſſet à vexatione, & ita evidenter demonſtrandum eſt operationem illam pœnitus eſſe diabolicam. Ita quidem agendum eſt Exorciſtæ, ut Maleficiatus aſſuefiat revocare, & removere talem vexationem, imperando Dæmoni in Nomine Jeſu Chriſti, & conjungendo ſuam voluntatem voluntati, & auctoritati ipſius Exorciſtæ. Sin autem aliquandò Dæmones promptè ſibi obedire non videat, vitio tribuat ſuæ modicæ Fidei, à qua Dæmon reſiſtendi vim accipit. Proderit etiam ab Exorciſta Maleficiati Domeſticos in Fide erudiri; ut ipſi quoque perſuadere poſſint miſero homini id, quod revera eſt, eumque adjuvare, ut infelicem conditionem ſuam agnoſcat.

Tandem tertium hominum genus, quod peculiari inſtructione maximè indiget, ſunt magni peccatores; iſti enim validiùs poſſidentur à Dæmone in ſuorum criminum pœnam. Horum remedium eſt Pœnitentia, tùm interior, tùm exterior, qua Divinæ juſtitiæ ſatisfacientes, ſuam obtinent liberationem, diſponendo ſe ad recipienda illa efficaciora gratiæ auxilia, quæ requiruntur

ad concipiendam vivam Fidem, & robuſtam fiduciam, quas toties diximus neceſſarias eſſe, ut præcepta contra Dæmonem pronunciata vim ſuam habeant. Præſcribat igitur Exorciſta huic hominum generi, ut Contritionis actus ſæpiſſimè eliciant, præterita ſcelera deteſtando, præſcribat Jejunium aliquod, vel aliam Corporis afflictationem ipſius viribus accomodatam; mandet ut frequentius in Dei precationibus ſeſe exerceant, Sacra Templa inviſant, Sacramenta adeant; aliaque imperet, quæ magis animam Deo conjungunt, & Corpori ſunt moleſta.

In præſcribendis verò his, aliiſque animi, Corporiſque exercitationibus caveat ſemper Exorciſta, ne plus æquo maleficiatum oneret, alioquin illi animus, ſalutiſque recuperandæ voluntas deficiet; imò animum ſemper illi addat, & cum eo agat vultu hilari, & læto, non imitando illos, qui ſolent Energumenos verberare, & injuriis onerare dolorem dolori addentes, debitoſque modeſtiæ terminos excedentes. Appareat igitur, ea à nobis præſcribi potius, ut conculcetur Dæmon, quàm ut Maleficiatus affligatur. Proinde opportunius eſſe videtur contra Dæmonem ipſum agere, illum objurgando, eique ſua damna, ſuaſque pœnas exprobando; quod cum audierit ipſe Maleficiatus, Fidem ſuam excitabit, & augebit. Aliquam hìc formulam adjicere mihi placet.

Nonnè recordaris, execrande Dæmon,

te propter tuam ſuperbiam aterna ignei Carceris pœna damnatum eſſe? An ignoras te merum nihil eſſe, te nihil poſſe, & ne capillo quidem rerum creatarum nocere poſſe, niſi per Deum tibi liceat?

Nonnè recordaris, te à Cruce Chriſti Domini victum fuiſſe, nec eſſe cur tuos fallacias formidet, qui in Divina protectione confidit? licèt ſim Peccator, nihilominus non ignoras, me eſſe Dei Miniſtrum, eaque in te poteſtate præditum, ut etiam invitus mihi cogaris obedire, & me timere. Hæc, aliaque verè dicta proderunt, ut pudore efficiatur malignus ſpiritus, & ſimul diſponatur is ad liberationem, qui difficilius curaretur.

Concludam hoc argumentum tradendo duo monita Exorciſtis, qui adhuc eſſent inexperti. Primum de loco, alterum de tempore exorcizandi. Quoad locum, ſicuti immorandum non eſt cum fœminis, vel in loco ſolitario, vel remotis arbitris, ut omne periculum, & omne peccandi exemplum evitetur, ita non expedit eligere publicum Templum, quo magna concurrat populi Turba, viſendi magis, quàm pietatis, & religionis ſtudio, & ubi modica multorum Fides poſſet facilè inſervire Dæmoni, ut validè, ac diutius reſiſtat. Proindè videtur locus aptior eſſe aliquod Templum ſolitarium, vel niſi aliunde prohibeatur ſecretum Oratorium, aut ejuſdem Maleficiati Domus, in qua ante aliquam ſacram imaginem, & adſtantibus aliquot

ægroti amicis, & Conſanguineis, facilè poterit tam hos, quàm illum, & in Fide erudire, & habere Amicos non contrarios operationibus, & præceptis, quibus adjurandus eſt Dæmon. Quodad tempus verò exorcizandi, nolunt aliqui id fieri æſtate, neque Autumno, timentes, ne Dæmones aliquam contra Campos tempeſtatem excitent: ſed hac in re iſti nimis tribuunt Dæmoni; quaſi verò ſi vim ille non habet, ut contra Exorciſtæ præcepta eo in Corpore permaneat, quod ſemel inſedit, indè expulſus nocere poſſit; & ſi Dei Miniſter malignum illum ſpiritum cogere poteſt, ut diſcedat, non poſſit eumdem cogere, ut abſque ullo damno, ac detrimento diſcedat. Quemadmodum igitur, ſicubi vetitum ſit, ne palam, & publico Miniſterio exorcizetur, obediendum eſt eo tempore; ita extra hanc circumſtantiam non eſt vanè timendum: quandoquidem eadem Fide, eiſdem præceptis, & eadem auctoritate adeò Dæmoni formidanda, turbinis, grandinis, procellarumque nocumenta impediri poſſunt. Hoc quidem obſervandum eſt quantum ad tempus, nè præceptis Dæmonem adjurare incipiamus eo tempore, quo maleficiatus eſt valdè perturbatus, tunc enim ille animum non advertens inſtructioni, neceſſariam Fidem non concipiet, neque incumbet, ut par eſt, ad ſperandum in Domino. Eadem de Cauſa, nequæ Exorciſta hujuſmodi præcepta enunciare tunc aggrediatur, cum ipſe eſt turbatus, vel mente

te ſummopere vagatur, ſed prius ipſe ſe colligat, revocetque in mentem poteſtatem in ſacro Ordine acceptam, poſtulet à Deo fiduciam inimico ſuperando neceſſariam, & in primis animi demiſſionem exerceat Chriſtianam, propriam agnoſcens indignitatem, neceſſitatemque auxilii ſupernaturalis, ut ab hoc bello victor redeat; atque his armis munitus, audax, & alacer ad pugnam contra Infernos Tyrannos proſiliat.

CAPUT XI.

Proponitur Methodus ejiciendi Damonem per ultimum præceptum expulſivum.

FInis omnium Exorciſtæ operationum eſt expellere Dæmonem per auctoritatem in Ordine acceptam, & per præceptum in Nomine Jeſu Chriſti pronunciatum; ideò multò magis cautè procedendum ei eſt, nè intempeſtivè præcepto hujuſmodi prolato, ſua hac auctoritate abutatur.

At quomodo tempus hoc agnoſcetur? Duobus modis agnoſcetur; primò ſi facilè, & aſſiduè Dæmon obediat alteri præceptorum generi, nempe lenitivo, à quo tùm maleficiati diſpoſitio conjicietur, tum imminutio virium, quibus Dæmon reſiſtere poſſet. Sin autem ſtatim, ac Exorciſta Spiritui maligno imperat, ut in partem ſe-

cedat, vel in aliam ad obsessi Corporis membrum se transferat, ille obediat, & si hujusmodi obedientia videatur; statim ac ipse quoque Maleficiatus hoc ipsum imperat, signum erit, omnia esse in ultima dispositione ad perfectam liberationem. Secundò, hæc dispositio agnosci potest interrogando ipsum Energumenum & eam colligendo ex illius responsis. Prius igitur Exorcista interroget quidnam in phantasia objici sibi sentiat à Dæmone, & quomodo ei resistat; Dæmon enim ad consuetas suas fraudes confugiens, Maleficiatorum menti suggerere solet; primo ipsum esse obstinatum, & nunquam Fidem habiturum; secundò Dæmonem simulaturum discessionem, nunquam autem verè discessurum; tertiò discessurum quidem, sed non modò; quartò nolle Deum, ut discedat; quintò oportere prius maleficii signa reperire, quibus alligatus est Dæmon, sextò denique si discedere coactus fuerit, allaturum læthales dolores Maleficiato.

Hujusmodi opiniones excitat malignus hostis in animo Maleficiati, ut Fidem impediat; si autem illis resistet Maleficiatus, clarè conjicietur, eum proximè dispositum esse, ut liberetur: Si enim Dæmonem amplius non timebit, at contemnet risu excipiens has ipsas opiniones, nulloque pacto responsum illis dare curabit, & contra Dæmonem protestabitur, nolle se loqui cum Apostata rebelli, benè dispositus erit; Præterea si liberari maximopere optabit, &

spon-

ſpontè; & humiliter de hoc Exorciſtam rogabit, & ſi mentem ſemper magis tranquillam, conſcientiam ſemper magis quietam, imaginativam ſemper magis claram, loquendi uſum ſemper magis liberum experietur, indicium erit, eum ad liberationem benè eſſe diſpoſitum.

Pariter ejuſdem liberationis ſignum certum colligi poterit ex modo, quo Energumenus ſe gerit erga Exorciſtam, nempè ſi magnam illi exibebit reverentiam, quoties eum videt, ſi illi facie læta accidenti obviam ibit, ſi gratias aget laborum, quos ille ad eum liberandum toleravit, ſi de ſua liberatione loquitur tamquam de re certa, deſiderans, ut tempus illud citò adveniat, ſi demonſtrabit eum Dei Miniſtri loco habere, magnique facere, ut par eſt, auctoritatem ejus, & in malignos ſpiritus poteſtatem. Tandem eadem diſpoſitio conjicietur ex iis, quæ ſpectant ad Deum, nimirum ſi Maleficiatus indignum ſe putet, qui liberetur, ſeque commendabit piorum virorum precibus, ut hanc gratiam obtineant, ſi Domino gratias aget, cùm melius ſe habuerit, ſi libenter ſermones audiet de illis cauſis, quibus augetur in corde noſtro major confidentia in Divino auxilio, & in divinis promiſſionibus. Hic eſt ille ſtatus, in quo conſtitui debet Maleficiatus, priuſquam Exorciſta utatur contra Dæmonem ultimo præcepto expulſivo. Cùm igitur huc pervenerit Maleficiatus, & ab examine antecedenti, & ab experimentis factis agnoſcatur

tur tùm ejus disposítio, tum obedientia, qua maligni spíritus parere coguntur præceptis Exorcistæ, statuetur dies liberationi destinata, multum autem expediet præmittere ipsi aliquod jejunium, vel aliquam aliam Corporis afflictationem, & pium aliquod Orationis exercitium, ut impetretur tùm Exorcistæ, tum Maleficiato totum id, quod deficeret Fidei, & Fiduciæ, quæ inferno hosti expellendo est necessaria; & ita intelligendum est, quod Christus Dominus dicit. *Hoc genus Dæmoniorum non ejicitur, nisi in Oratione, & jejunio*: quamvis enim absolutè loquendo ad ejectionem hujusmodi sufficiat potestas conjuncta cum dispositionibus, de quibus hactenus locuti sumus: nihilominus necesse est aliquando, prædictas dispositiones deesse, nisi aliquo voluntariæ castigationis, & pietatis exercitio locus illi præparetur.

Cùm tamen aderit hora perficiendæ rei, duabus fraudibus solet Dæmon opus perturbare: prima est varios serere sermones loquendo per os Energumeni, ut, quo ad ejus fieri potest, Exorcistam illaqueet, cogatque mente vagari, quarè proderit silentium illi indicere imitando Christum Dominum, qui, ut refert D. Lucas; *non sinebat ea loqui*; atque hoc tùm maximè agendum est, cùm Dæmones Exorcistam laudarent, quod facere plerumque solent, ut eum ad jactationem, & superbiam inducant, similemque sibi reddant, atque adeò indignum, per quem Deus Miracula, & prodigia efficiat.

ciat. Altera fraus est Maleficiati phantasiam perturbare, nè aures advertat, eosque producat voluntatis actus, qui requiruntur. Hoc impedimentum quoque tollitur præcepto, & ut majorem vim habeat, proderit illud vulgari lingua pronunciare, ut probè intelligatur, & ab ipso Maleficiato confirmetur. *In Nomine Jesu Christi impero tibi, o execrande Damon, sive unus, sive plures estis, ut cùm debeatis ab hoc homine discedere, eum in statu naturæ suæ consentaneo relinquatis, ejus potentias non turbetis, neque sensus interiores, neque exteriores, nec ullam ejus Corporis partem crucietis, neque ullum, sive illi; sive aliis, vel ante, vel post discessum, damnum, & noxam inferatis.* Tandem utile erit curare, ut Maleficiatus Fidei suæ breviter, & frequenter innovet actus hoc ferè modo.

Credo à Jesu Christo, & à Sancta Ecclesia traditam esse Exorcistæ, cum Ordinem susciperet, potestatem in vos omnes, o execrandi Damones, & per ipsum, quando ego meis partibus non desim, vos omnes hinc certò ejiciendos esse: itaut nullam me amplius vexandi vim habeatis.

Credo etiam vos o nefarii spiritus cogendos esse, ut etiam mihi obediatis, vosque discessuros esse in virtute illius promissi, quo Christus Dominus pollicitus est, Damones expellendos esse à quolibet, qui in ejus Sanctissimo nomine vivam Fidem habeat. In nomine meo Damonia ejicient; Credo insuper vos, & maligni victos esse à pœnis,

&

& divina protectione perfectè confidam. Credo Deum ut omnipotentem posse, ut infinitè sapientem scire, ut infinitè bonum, & fidelem in suis promissis velle liberare me à vestris viribus, o Tartarei, & execrandi spiritus, qui adeò studetis nocere tùm Corpori, tùm Animæ, mee scio me omne malum meruisse meis peccatis, sed modò eorum me pœnitet, & hac ipsa de Causa adimi vestræ potestati desiderio, ne iterum ad peccandum redeam.

Absolutis his, imperet Maleficiato Exorcista, ut genua flectat unà cum omnibus adstantibus; atque invocato Spiritus Sancti auxilio, & Sanctissimæ Virginis, Angeli Custodis, aliorumque Sanctorum Patronorum intercessione, ita præceptum pronunciet.

Ego Minister Jesu Christi, & Ecclesiæ, in Nomine Sanctissimæ Trinitatis, atque in virtute ejusdem Jesu Christi impero vobis, o spiritus execrandi quotquot hactenus vexatis hominem hunc à Deo creatum ut modo nulla interposita mora ab eo discedatis, neque ad eum, sive interiùs, sive exteriùs vexandum ampliùs redeatis, neque ullam in ejus Corpus potestatem amplius habeatis, quia sic vobis impero in Nomine Patris & Filii, & Spiritus Sancti. Præceptum hoc fide maximè viva proferendum est ab Exorcista; prius tamen revocet in memoriam Jesu Christi promissa, munus, quo tunc fungitur, in quo quidem merum est instrumentum Christi Domini, qui sua divina

Omni-

Omnipotentia totum opus efficere debet: Quare Dæmoni imperet, quasi victoriæ securus, & contra illum agat tamquam Judex contra reum ligatum, & convictum. Nihilominus quoniam suæ potestatis effectus à dispositionibus toties memoratis dependet, ut certior fiat, an Dæmon ab homine illo verè recesserit, jubeat eum sedere, atque hilari vultu dicat, se quidem judicare eum jam curatum esse, majoris tamen cautionis causa ultimum adhuc experimentum faciendum esse, ut si quis error interveniset, suppleri possit. Interroget igitur hominem, an certò credat fore, ut Dæmones obedire debeant, & respondente illo à se id planè credi, tunc proferat præceptum hac conditione: *In Nomine Jesu Christi impero tibi, Spiritus execrande, ut si quam potestatem habeas vexandi, ut ante, hominem hunc à Deo creatum indicium mihi præbeas absque ulla mora, eum vexando.* Si prolato hoc præcepto nullum patitur homo ille ex iis effectibus, quos priùs experiri consueverat, judicari poterit prorsus a Dæmone liber, & Exorcista gratias agens unà cum illo, admonensque ut Sacramenta frequenter, & peccata fugiat, sanum relinquat nullis acceptis muneribus, vel oblationibus, ne sui Ministerii exercitium adeò Inferis omnibus formidabile Avaritia commaculet. Sin autem Dæmon rursus aliquod præsentiæ suæ signum ederet, eo tempore nil aliud agat, solummodò Maleficiatum admoneat ad ejus libe-

ra-

rationem, majorem fidem, & fiduciam requiri, clariùsque se agiturum alia vice, undè oriatur defectus. Poterit etiam de hoc ipso defectu Dæmon interrogari, quando is cæteroqui per os Energumeni loqui soleat, accipiendo id tanquam viam utilem perfectæ liberationi; alioquin operæ pretium erit per Orationem impetrare à Deo lumen, ut agnoscatur undè oriatur defectus, & illi remedium adhibeatur.

CAPUT XII.

Proponitur Methodus liberandi Pueros Maleficiatos.

MAjorem secum fert facilitatem, majoremque simul difficultatem maleficiatorum Parvulorum curatio, quàm Adultorum. Ex una parte infantes, sicuti propriam non habent culpam, sic in illos minorem habet potestatem Dæmon, ut eos cruciet; at ex altera parte, dum incapaces sunt efficiendi actus necessariæ dispotionis, quemadmodum capaces sunt Adulti; hac de causa minus apti sunt ad suam liberationem. Attamen sicut in Baptismo Parvulorum consensum supplet Ecclesia, & supplent Compatres, qui eos à Sacro Fonte suscipiunt; ita dicere possumus, defectum dispositionis in ipsis requisitæ suppleri tum ab Ecclesia, tùm à Parentibus; & iis, qui eorum curam gerunt detestando

Dæ-

Dæmonem, atque ita in Dominio confidendo, ut hanc impetrent liberationem. Ita fides Cananeæ supplevit pro sua filia à Diabolo obsessa, fides Patris illius Lunatici pro suo filio, qui difficilè liberari poterat; Fides Centurionis pro servo ægroto; Fides Archisynagogi pro sua filia defuncta: licèt enim quis aliena Fide justificari non possit; potest tamen aliena Fide sanitatem recipere. Proindè in curatione Infantium debet priùs Exorcista certior fieri, an malum, quo cruciantur illi Pueri, sit malum ortum à Diabolo, et Maleficio; certior autem fiet ratione superiùs allata, præsertim reddendo evidentia ea signa, quæ sunt merè probabilia, imperando, ut modò malum discedat, modò redeat, juxta præceptum Dæmoni indictum. Signa verò probabilia Maleficii in Pueris erunt hæc: Si Parvuli sæpius tremant absque ulla apparenti illius tremoris causa; Si Exorcistas, et Sacerdotes fixis oculis intueri non audeant; si ore aperto lac amplius sugere nolint; si intrà temporis momentum excessuri videantur è vita; si in iis pars aliqua Corporis livida, vel nigra, concursu sanguinis appareat, vel aliquod in illis vulnus videatur; si lacte satiari numquam possint; et licèt abundanter illud sugant, nihilominus macri semper existant. Hæc, et hujusmodi indicia cum Exorcistæ aperuerint aditum curationem suscipiendi innocentium eorum Infantium, necesse est erudire in Fide, et disponere eos, ad quos spectant infans; priùs autem

admoneat eos, in pœnam peccatorum Parentum permitti à Deo vexationem istam in filiis: quare illi ita incipient Dœmoni vim auferre, deindè agnoscendo se indignos, qui gratiam recipiant, Fidei, Fiduciæque actus superiùs memoratos, iterum, atque iterum exerceant, protestantes, se vice illius infantis, qui propriis actibus se disponere non valet, ad Divinam bonitatem confugere, et ab ea petere suppliciter auxilium per ipsius Misericordiæ viscera, per ipsius promissionum fidelitatem, per ipsius Sanctissimi Sanguinis merita, per ipsius Sanctissimi nominis honorem, promittentes quoque illi se gratias acturos pro suo filio; et majori diligentia eum erudituros in Christiana lege.

Præmissis his diligentiis, cùm Exorcista sibi videatur posse tutiùs in bona eorum dispositione; Præceptum expulsivum proferre potest hoc modo.

Ego N. Dei, Ecclesiaque Minister in nomine mei Domini Jesu, impero tibi, ò Dæmon execrande, tuisque omnibus sociis, si tecum Infantem hunc à Deo creatum affligant, ut statim absque ulla mora ab illo discedas, & destruendo omne Maleficium, & ligamen, omnes immunditias tecum feras, quas forte in hoc corpus attulisses, nullamque imposterum habeas potestatem eum perturbandi, sivè interiùs, sivè exteriùs, aut alio modo eum molestandi, sic volo, sic jubeo in Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.

CA-

CAPUT XIII.

Proponitur Methodus liberandi à vexationibus Dæmonis habitationes, aut aliquid aliud ab ipso infestatum.

SIcuti Dæmon propter odium, quo Deum prosequitur, hominem, qui ad Deum pertinet, vexat; ità propter odium, quo hominem prosequitur, loca, & res, quæ ad hominem pertinent, eique inserviunt, infestat. Quantùm ad loca, aliqua infestantur propter habitatores; et quando isti discedunt, cessat infestatio, alia verò aliis de causis infestantur, ita ut quocunque ibi habitante non cesset molestia; *V. Tyræum de locis infestis cap. 2. num. 2.* Loquemur hìc de his ultimis, quorum infestatio consistit partim in eo, ut appareant Dæmones, Lemuresque adinstar umbrarum, Animalium, vel Monstrorum ad terrorem incutiendum; partim in eo, ut frangant, perturbentque res domesticas, et excitent strepitum ad quietem, somnumque impediendum; partim in eo, ut rideant, et cachinentur, et percutiant absque damno habitatores, fortasse persuadendi causa hoc mendacium, videlicèt Dæmones non esse adeò infelices, ut vulgò creduntur, neque adeò deformes, ut pinguntur, sed inter eos quoque hilariter, et perjucundè vivi. Nihilominùs cujuslibet generis sit infestatio, et quæcunque sit ratio, qua utitur Dæmon,

ut habitatores perturbet, in his omnibus ſemper ille quærit aliquod Animæ malum, ſivè ut ad impatientiam, et diſperationem provocet habitatores, ſivè, ut noxiam aliquam in eis curioſitatem excitet, et tandem aliquam in eos poſſeſſionem acquirat. Quare hac in re nulla eſt Dæmonibus permittenda libertas, licèt primo aſpectu non videretur ingens detrimentum, et noxam allatura, ſed omnis illis adimenda eſt poteſtas, et per poteſtatem nobis à Domino traditam, ab omni loco ſunt expellendi. Ut igitur Exorciſta eos poſſit expellere, poſtquam certior factus fuerit de infeſtatione, vel à veridica Incolarum Relatione, vel experimentis factis, ea Præcepta, eamque inſtructionem tradere incipiet habitatoribus, quæ ultimum præceptum expulſivum præcedere debet.

Et quoniam tota poteſtas, quam ſibi vindicat Dæmon in nos, ſivè in res noſtras, oritur, vel proximè, vel remotè à peccato, in primis diſponat habitatores ad illud deteſtandum, et præcipuè Domus illius Dominum, qui genibus flexis debebit à Deo petere veniam, non ſolùm ſuorum criminum, ſed etiam eorum, quæ à quocumque alio, ſivè præſenti, ſivè præterito fuerint admiſſa, ſuppliciter rogans Divinam Bonitatem, ut pœnitentiam ſuam accipere dignetur pro ſe, et pro omnibus, Domumque ab illa Diabolica moleſtia liberare.

Prætereà debebit Exorciſta Dominum

De-

Domus, & cœteros certiores facere de poteſtate, quam ille, ut Dei, Eccleſiæque Miniſter, in Dæmones habet, & certò fore, ut hi præceptis ſuis obediant, quotieſcunque non deficiat Fides, vel in ſe, vel in illis requiſita: cùm debeat ipſe imperare in Jeſu Chriſti Nomine, ac tanquam ejus miniſter malignos eos ſpiritus expellere; & quia Dæmon, ut hanc Fidem impediat, perſuadere ſtudet, ſe non eſſe illarum infeſtationem Auctorem, ſed eſſe, vel Animas, qui Purgatorio igne cruciantur, ut à Chriſtianorum precibus aliquod obtineant pium ſubſidium, vel Animam alicujus ad inferna damnati, ibique ſepulti, vel tandem aliquem theſaurum ibi defoſſum ab infernis ſpiritibus ita cuſtodiri, ut ab eis relinqui non poſſit; hæc omnia mendacia detegenda erunt ad Exorciſta, eorum falſitatem demonſtrando adſtantibus ſuperiùs adductis, & perſuadendo adſtantibus, ut pro certo credant, damnatorum Animas in Inferno Carcere detineri non in noſtris Domibus; & Animas purgatoriis flammis deſtinatas, ſi quando facultatem habent apparendi, ſtatim reſpondere interroganti eas, ſuamque neceſſitatem exponere, nec ampliùs redire, niſi fortè una adhuc vice, ut gratias agant de ſubſidio illis per Sacras preces delato; multoque minùs redire ad moleſtiam afferendam, et perturbandos habitatores. *Del Rio lib. 2. diſp. q. 26. ſect. 3.* Si verò Dominus Domus, vel illius habita-

tores obſtinato animo Fidem habere vellent hujuſmodi mendaciis à Dœmone excogitatis, non expedit ulteriùs procedere, quia dum ipſi non obediunt Exorciſtæ, ſed potiùs adverſantur, nunquam concipient eam Fidem, quam neceſſariam eſſe diximus, ut certò Diabolus expellatur.

Tertiò; diſponat Exorciſta habitatores ad concipiendam firmam loci liberationis Fiduciam propter infinitam Bonitatem Dei, et ejus promiſſa, quibus ſuum nobis ſpopondit patrocinium, et auxilium contra diabolicas infeſtationes, et propter auctoritatem hac in re Sanctæ Eccleſiæ traditam.

His peractis, expediet Chriſti in Cruce pendentis imaginem extolli, et omnes domeſticos illam ſequentes, et parvæ ſupplicationis ad inſtar litanias recitantes, ad illud domicilium contendere, quod magis infeſtatur à Diabolo; ubi abſolutis precationibus ſurgens Exorciſta capite cooperto in poteſtatis ſuæ argumentum, magna Fide, et Poteſtate ei muneri accomodata, quo tunc fungitur, pronunciet hoc præceptum, *In nomine Jeſu Chriſti Ego N. ut ejus Miniſter, & ſervus, licet indignus, impero tibi, & vobis execrandi Dœmones, ut ſtatim ex hac Domo diſcedatis, nec ad illam moleſtandam ampliùs rédeatis: in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti Amen.* Deinde magna liberationis peractæ certitudine, Domicilium

lium illud, atque alia aſpergat atque luſtrali, confirmatiſque in Fide habitatoribus, traditiſque opportunis monitis diſcedat.

Quicquid de Domuum liberatione diximus, intelligendum pariter eſt, et exercendum in Beſtiarum liberatione. Diſponatur Dominus, vel illarum cuſtos ad deteſtanda ſua peccata etiam per ſacram, et accuratam confeſſionem, et præſertim illa, quæ fortè illarum Beſtiarum cura commiſerit, vel diebus feſtis ſervilia opera exercendo, vel rerum caducarum curam debitæ ſpiritualium, ſuæque Animæ follicitudini anteponendo. Erudiatur item, ut dictum eſt, in Fide, et Fiducia, et cum bene eruditus fuerit, vexatas illas Belluas liberare aggrediemur hoc præcepto.

Ego N. Jeſu Chriſti, & Sanctæ Eccleſiæ miniſter impero tibi, & vobis, ò execrandi Dæmones quotquot eſtis; ut ab his Animalibus ſtatim diſcedatis, Maleficium omne in illorum noxam elaboratum deſtruendo, naturaleſque illorum operationes nunquam amplius impediendo, neque eorum Dominum, aut Cuſtodem ampliùs perturbando. Fugite igitur, ſpiritus nefarii, ſicuti vobis impero in Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen. Poſteà Beſtiæ et Stabula aqua luſtrali aſpergantur, aliaque præmunientia adhibeantur remedia, ut dicemus capite ſequenti.

Verùm in nulla alia liberatione labores

ſuos utiliùs impendet Exorciſta, quàm ſi ſolvere conetur ea Maleficia, quæ Matrimoniis nocent. In hujuſmodi faſcinis permittitur Dæmoni major nocendi libertas, originalis peccati cauſa, quod transfunditur in nos per generationem carnalem, ut D. Thomas, aliique Theologi obſervarunt. *In 4 diſt. 34. c. 13. Abul. in c. 90. Matth. 90. Sanchez de Matr. lib. 8. 9.* Hujuſmodi Maleficiorum ſigna videri potuerunt apud Morales, qui de his ſatis ſuperque agunt. Quando igitur pateat mala in Conjugibus orta eſſe à Dæmone perſuadeatur iis, ut deteſtentur omnia crimina, quæ fortè inter ſe admiſiſſent, ſivè ante, ſivè poſt Matrimonium contractum, & præſertim abominentur finem illum, quem multi in primis ſpectare ſolent in connubiis jungendis, nimirum liberè ſatisfacere libidini, nec interitur dirigunt Matrimonium ad finem debitum, & ſupernaturalem, nempe, vel ut ſanctius vivant in illo ſtatu, vel ut prolem obtineant, quæ Deo ſerviat, & Cœleſtes ſedes repleat. Utatur igitur Exorciſta verbis Archangeli Raphaelis ad Tobiam, *cap. 6.* ut demonſtret hos errores, curetque ut à Sponſis piis precationibus, & pœnis voluntariè ſuſceptis deleantur; Deindè eos erudiat in Fide, ut dictum eſt; maximè conetur eis apertum facere, et perſuadere, poteſtatem, quam Conjuges invicem habent in ſua Corpora, datam illis eſſe à Chriſto per Sacramentum adeò magnum, quale eſt Matrimonium, & ſi ipſi peccata omnium malorum

lorum causam tollant, Deum non ampliùs permissurum esse Dæmoni hanc potestatem, quam hactenùs ei permisit. Tandem postquam iteratis actibus eos ad liberationem rectè disposuerit, poterit præceptum sic efformare.

Ego N. Christi, & Ecclesiæ Minister potestate à Deo mihi tradita, cùm Exorcistæ Ordinem susciperem, venio contra te, spiritus immunde, qui contendis impedire Matrimonium ab ipso Deo institutum ad finem adeò sublimem, & impero tibi in Nomine Jesu Christi, ut omne Maleficium contra hanc Creaturam factum, statim destruas, & absque ulla mora discedendo tecum feras omnes diabolicas immunditias, quas aliquo modo in hoc Corpus intulisses, ita ut Creatura ista libera, & sana remaneat, perindè ac si nunquam à te molestata fuisset. Sic igitur tibi impero, & omnibus aliis, quotquot adestis, spiritus execrandi. In Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.

CAPUT XIV.

Agitur de remedio præmuniente contra omne genus Maleficii.

DUo petebat David frequenter à Deo; Primò ut esset sibi refugium postquam in tribulationem inciderat. Secundò ut esset sibi Protector, nè iterùm in illam incideret. *Esto mihi in Deum protectorem, & in Domum refugii, ut salvum me facias.*

Hæc gemina beneficia concedit largè Christianis Deus præsertim contra mala diabolica. Quod autem attinet ad primum, quod consistit in eo, ut liberemur ab illis malis, sufficit, quòd hactenus diximus, superest solùm, ut inquiratur ratio, qua contra eadem mala præmuniamur. Et hæc quidem traditur nobis à Deo in pluribus Sacrarum Scripturarum locis, et præcipuè in Psalmo nonagesimo, ubi de divina protectione magis expressè agitur. Hic igitur enumeratis priùs magnis bonis, quæ in hac protectione continentur, indicatur ratio, qua illa obtinetur, nimirum Fiducia in divina potestate, et imploratio ejusdem potestatis per sacras preces. *Quoniam in me speravit, liberabo eum, protegam eum, quoniam cognovit nomen meum.* En fiducia. *Clamabit ad me, & ego exaudiam eum; cum ipso sum in tribulatione, eripiam eum, & glorificabo eum.* En imploratio, et ejus effectus. Proindè qui cupit protegi in omnibus periculis, seque, et bona sua immunia esse infestationibus, diabolicis dilatet oportet Cor suum, et maximè in Deo confidat se totum ejus manibus committens, et sub ejus Sanctissimi Nominis protectione, se, et omnia sua collocans. Hæc igitur Fiducia augetur in nostra voluntate, sæpiùs reputando, et attentè considerando causas, quibus impellimur ad sperandum in Deo, quæ sunt præcipuè tres. Prima sunt promissiones nobis auxiliandi, quas mul-

multoties nobis in ſacris paginis declaravit. Secunda eſt id ejus infinita bonitas ejus liberalitas, et ejus providentia. Tertia ſunt Jeſu Chriſti merita, quæ omnem noſtram indignitatem ſupplent. His ſæpè ſæpiùs conſideratis, tolletur illa diffidentia, quæ divinis auxiliis viam occludit, et producetur habitus illius fiduciæ, quæ nos quaſi omnipotentes reddit. *Si potes credere, omnia poſſibilia ſunt credenti*, *Marc.* 9. ita ut poſſit Anima dicere cum Apoſtolo, cùm aliquid operandum ſit. *Omnia poſſum in eo, qui me confortat*. *Philip.* 4. et cùm aliquid tolerandum ſit, dicere poſſit cum Job. *Pone me juxta te, & cujuſvis manus pugnet contra me*. Ut autem hæc ſpes utilis ſit, et fructifera, et ut quis poſſit illa uti tanquam remedio præmuniente, opus erit eam adhiberi in rebus particularibus, de quibus ſuperiùs dictum eſt in Maleficiorum liberatione, producendo ſepeſepius varios confidentiæ actus, quibus ſperemus à Divina bonitate præmuniendos eſſe, tùm nos ipſos contra infeſtationes diabolicas, tùm noſtros agros contra procellas, turbines, tùm beſtias contra maleficia, tum Matrimonia, et filios contra faſcinationes. Dicitur quædam famoſa Venefica in ſuæ Cauſæ actis confeſsa eſſe, ſe pluſquam quinquagies noctu à Dæmone delatam fuiſſe Domum honeſtæ Mulieris, ut parvulum ejus filium recenter natum faſcinaret ſed ſemper omnem conatum in irritum cecidiſſe, nunquam enim ad cunas accedere potuit propter magnam Fidem, qua infantis

Mater quotidie vesperti no tempore crucis signo eum muniens, lustrali Aqua aspergebat.

Alia etiam via obtinetur hæc divina protectio, nempè confugiendo precibus ad Deum, quæ procul dubio irritæ non erunt, quoties debitæ illas comitentur circumstantiæ, nimirum, ut bona, & Animæ saluti utilia petantur, ut cum Fide, perseverantia, sine tædio, & humiliter postulentur, licèt Deus petitionibus nostris aures præbere aliquando non videatur.

Confugere hoc modo ad sacras preces, erit remedium præmuniens contra mala superius memorata, si divinæ protectionis fructibus frui velimus. Imò, ut meliùs hæc eadem Fiducia stabiliatur, expediet uti aliqua ex illis rebus consecratis, quæ Sacramentalia dicuntur, & præsertim cereis illis Agnis vulgò dictis *Agnus Dei*, ritè & solemniter à Pontifice consecratis, qui si ab aliquo gestentur, contra diabolicas operationes maximam vim habent, ut ex multis experimentis constat, cùm videantur Dæmones hujusmodi cereorum Agnorum aspectum fugere magnaque rabie, & furore Maleficiatis minitari, nisi eos projiciant: *Delrio l. 6. c. 2. sect. 3. lit. E. F.* Neque mirum est, si Christus Dominus tantam vim concedat rebus à suo in Terris Vicario consecratis, & ejus precibus, quibus ille Universalis Ecclesiæ nomine contra plurima mala præmunitionem obtinere nititur iis, qui summa cum pietate, & religione cereos illos Agnos secum deferunt.

Sem-

Semper igitur debebit Exorcista aliquem ex prædictis cereis Agneis tradere iis, qui ab infestatione diabolica liberati fuerunt, ut Fides, & liberationis efficacia melius stabiliatur, pariter eodem munere exornare debebit Maleficiatos in Matrimonio, infantes jam liberatos, Animalia, Domus, Agros, & vineas; explicando prius, quam vim habeant hujusmodi cerei Agni, nè careant effectu suo: sicuti enim naturalia remedia nihil prosunt, nisi naturali calore concoquantur, ita spiritulia remedia nullam poterunt habere vim, nisi per vitalem illum vivæ Fidei calorem: *Justus autem meus ex Fide vivit.*

Obsecro tandem, his remediis præmunientibus magis, quàm quemlibet alium, indigere eum, qui semel à Maleficio liberatus fuit, etenim Dæmon, qui nulla alia re gaudet, quàm malum inferre, postquam sua Domo expulsus est, nil aliud cogitat, quam ut illuc redeat: *Revertar in Domum meam.* Ratio autem aperiendi sibi aditum est, ad pusillanimitatem & diffidentiam inducere, persuadendo partim liberationem non fuisse veram, partim non fore stabilem, aut saltem laborandum esse in continuo bello, servandi causa se liberum, itaut minus malum, & minor molestia fuisset, pacificè permittere Dæmoni possessionem suam, quam se exponere tot ærumnis, ut ille expelleretur. Hæc, & alia hujusmodi mendacia suggerit menti malignus hostis, ut aliquem obtineat consen-

sum,

ſum, & per ipſum aperiat ſibi aditum ad reditum; & ideò nullam prætermittit occaſionem: quare cum quis à Dæmonis vexatione jam liber ſolus eſt nullo comite, ac tenebroſo in loco, multum illius animo incutit terroris, ut de divina providentia diffidat: ſi fortè aliquo naturali morbo laboret, ſtatim illius menti ſuadet, hoc eſſe malum diabolicum, indiciumque Dæmonis jam reverſi, veteremque poſſeſſionem jam adepti. Si accidat, ut cum aliquo alio Maleficiato loquatur, ſtatim curat, ut ab ejus ore novas ille terroris Cauſas audiat, atque ita credat, Exorciſtas non illa pollere virtute, quam contra diabolicas infeſtationes jactant.

Remedium tamen contra hujuſmodi malignas inſidias erit, ut qui jam liber à Dæmone eſt, quantò magis ab his timoribus, & diffidentiis agitatur, tanto magis confugiat ad Deum, atque ad Inclytam ejus Virginem Matrem, & ad Sanctos ſuos Patronos, implorans eorum auxilium, & enitens interim novos Fiduciæ actus ſæpè ſæpius producere. Proderit etiam in promptu habere brevem aliquam precationem, vel proteſtationem, quæ in ea contineatur; itaut quando Dæmon magis fremit, tunc magis illum contemnens; & ejus mendacia negligens, ad actus ſibi ſtatutos iterandos, ſolummodò ſe vertat, non contentus illi tantum reſiſtere, ſed inimicum proſternere ſtudeat, eum ut impotentem contemnens, ſemperque agens contraria iis, quæ ab illo

fug-

ſuggeruntur. Sin autem, qui ſemel liberatus eſt, cedendo, ſuique muneris partes non adimplendo, Dæmoni aditum patefaceret, ut ad ſe poſſidendum, & invadendum rediret, ejus liberatio, ſicuti non eſſet impoſſibilis, ſic foret quoque difficilior. Proinde tunc deberet Exorciſta eum erudire, & longiori ſtudio diſponere; poſtea verò majori attentione præmunire, ne diutius gaudeat Dæmon victoria ſua.

Hæc ſunt monita, quibus uti debet Exorciſta, ut ſe omnibus Diabolis formidabilem reddat, ejiciendo eos à Corporibus, quæ ipſi poſſidebant, & prohibendo, nè iterum ad illa poſſidenda redeant. Credibile autem eſt ſimili modo uſos olim fuiſſe priores illos Exorciſtas, qui tanto cum Eccleſiæ decore, tantoque Dæmonum probro in liberatione Energumenorum, tam mira prodigia efficiebant, nec profectò diſſimilia noſtris etiam temporibus facient Exorciſtæ, ſi inhærebunt rationi nobis traditæ in Evangelio, nempè vivæ Fidei, in nomine Servatoris, divinarumque ejus promiſſionum, quæ numquam fallere poſſunt in omni æternitate. *Cœlum, & Terra tranſibunt, verba autem mea non præteribunt.*

LAUS DEO.

EXOR-

EXORCISMI.

℣. Ecce Crucem Domini, fugite partes adverſæ. ℟. Vicit Leo de tribu Juda radix David. ℣. Domine exaudi orationem meam. ℟. Et clamor meus ad te veniat. ℣. Dominus vobiſcum. ℟. Et cum ſpiritu tuo.

Oremus.

DEus, & Pater Domini Noſtri Jeſu Chriſti, invoco Nomen ſanctum tuum, & clementiam tuam ſupplex expoſco, ut adverſus hunc, & omnem immundum ſpiritum, qui vexat hoc plaſma tuum, mihi auxilium præſtare digneris. Per eumdem Dominum noſtrum.

EXORCISMUS.

EXorcizo te, immundiſſime ſpiritus, omnis incurſio adverſarii, omne phantaſma, omnis legio in nomine Domini noſtri Jeſu Chriſti ✠ eradicare, & effugare ab hoc plaſmate Dei, ✠ ipſe tibi imperat, qui te de ſupernis cœlorum in inferiora terræ demergi præcepit. Ipſe tibi imperat, qui mari, ventis, & tempeſtatibus imperavit. Audi ergo, & time Satana, inimice Fidei, hoſtis generis humani, mortis adductor, vitæ raptor, juſtitiæ declinator, malorum radix, fomes vitiorum, ſeductor hominum, proditor Gentium, incitator invidiæ, origo avaritiæ, cauſa diſcordiæ,

ex-

excitator dolorum: quid ſtas, & reſiſtis, cum ſcias, Chriſtum Dominum vires tuas perdere? illum metue, qui in Iſaac immolatus eſt, in Joſeph venundatus, in agno occiſus, in homine crucifixus, deinde inferni triumphator fuit.

Sequentes Cruces fiant in fronte obſſeſſis. Recede ergo in nomine Patris, ✠ & Filii, ✠ & Spiritus ✠ Sancti: da locum Spiritui Sancto, per hoc ſignum ✠ Crucis Jeſu Chriſti Domini noſtri, Qui cum Patre, & eodem Spiritu Sancto vivit, & regnat Deus, per omnia ſæcula ſæculorum. ℟. Amen. ℣. Domine exaudi orationem meam. ℟. Et clamor meus ad te veniat. ℣. Dominus vobiſcum. ℟. Et cum ſpiritu tuo.

Oremus.

DEus conditor, & defenſor generis humani, qui hominem ad imaginem tuam formaſti, reſpice ſuper hunc famulum tuum N. vel hanc famulam tuam N. qui, vel quæ, dolis immundi ſpiritus appetitur, quem vetus adverſarius, antiquus hoſtis terræ, formidinis horror circumvolat, & ſenſum mentis humanæ ſtupore defigit, terrore conturbat, & metu trepidi timoris exagitat. Repelle Domine virtutem diaboli, fallaceſque ejus inſidias amove; procul impius tentator aufugiat; ſit nominis tui ſigno ✠ *in fronte*, famulus tuus munitus, & in anima tutus, & corpore.

Tres

Tres Cruces ſequentes fiant in pectore dæmoniaci. Tu pectoris ✠ hujus interna cuſtodias, Tu viſcera ✠ regas, Tu ✠ cor confirmes: in anima adverſatricis poteſtatis teſtamenta evaneſcant. Da Domine ad hanc invocationem Sanctiſſimi Nominis tui gratiam, ut qui huc uſque terrebat, territus aufugiat, & victus abſcedat, tibi poſſit hic famulus tuus, & corde firmatus, & mente ſincerum debitum præbere famulatum. Per Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum, &c.

℣. Domine exaudi orationem meam. ℟. Et clamor meus ad te veniat. ℣. Dominus vobiſcum. ℟. Et cum ſpiritu tuo.

Oremus.

DEus cœli, Deus terræ, Deus Angelorum, Deus Archangelorum, Deus Prophetarum, Deus Apoſtolorum, Deus Martyrum, Deus Virginum, Deus, qui poteſtatem habes donare vitam poſt mortem: requiem poſt laborem, quia non eſt alius Deus præter te, nec eſſe poterit verus, niſi tu creator cœli & terræ, qui verus Rex es, & cujus Regni non erit finis: humiliter majeſtati gloriæ tuæ, ſupplico, ut hunc famulum tuum de immundis ſpiritibus liberare digneris, Per Chriſtum Dominum noſtrum. ℟. Amen.

Deindè præcipiat Dæmoni in hunc modum.

PRæcipio tibi, quicumque es, ſpiritus immunde; & omnibus ſociis tuis hunc

Dei

Dei famulum obſidentibus, ut per myſteria Incarnationis, Paſſionis, Reſurrectionis, & Aſcenſionis Domini noſtri Jeſu Chriſti, per miſſionem Spiritus Sancti, & per adventum ejuſdem Domini noſtri ad judicium, dicas mihi nomen tuum, diem, & horam exitus tui cum aliquo ſigno: & ut mihi *Dei* miniſtro, licet indigno, prorſus in omnibus obedias, neque hanc creaturam Dei, vel circumſtantes, aut eorum bona ullo modo offendas

LIBRI MODERNI

Stampati nuovamente, che si vendono in Venezia in Casa di Leonardo Pittoni Libraro a S. Giuliano in Corte del Vino, vicino la Corte del Forno.

VIta del Sommo Pontefice INNOCENZO XI. descritta da D. Gio: Battista Pittoni Sacerdote Veneto, ed in questa settima impressione seguita ultimamente, accresciuta di notizie, con le Grazie operate da sua Divina Maestà per mezzo li AGNUS PAPALI benedetti dal sopraddetto Sommo Pontefice, con il suo Ritratto al naturale in Rame: si vende Lire una, e soldi quattro.

Vita del Sommo Pontefice BENEDETTO XIII. dell' Ordine de' Predicatori, descritta dallo stesso Pittoni, con il suo Ritratto al naturale in Rame. L: 1. e soldi 5.

Costituzioni Pontifizie, e Decisioni delle Sacre Congregazioni di Roma, spettanti a' SACRI RITI, ed a CERIMONIE ECCLESIASTICHE, tanto per l' Uffizio, quanto per la Messa, sì privata, sì anche solenne molto utili e necessarie a tutti gli Ecclesiastici dell'uno, e l'altro Clero, dall'Anno 1262. sino all'Anno 1729. *inclusivè*, citati gli Autori, che le rapportano, e inquanto alle più recenti, vi si legge il fondamento con cui sono poste, e ciò per maggior sicurezza della loro esistenza: Opera dello stesso Pittoni, Val Lire tre.

La

La Via della Croce, Rime Sacre di Girolamo Baruffaldi Arciprete di Cento, con le Considerazioni di Giovann' Andrea Barotti Ferrarese, con Figure. Lire quattro.

Ristoro de' Moribondi, Considerazioni utilissime da farsi nel tempo della Vita per riparare agli affanni, che seco porta quello della MORTE. Opera profittevole ad ogni Cristiano del P. Antonio Avria della Compagnia di Gesù. Lire una, e mezza.

Orologio Ascetico, col quale si dimostra la maniera di far regolatamente, e con frutto quegli Esercizj Cristiani, che giornalmente occorrono: col Testamento per prepararsi ad una buona Morte: Opera del Cardinale Giovanni Bona, tradotta in Lingua Toscana da un Sacerdote Secolare. Lire una e soldi cinque.

Il Medico Spirituale Assistente agl' Infermi coll' amministrazione de' Santi Sagramenti, e con tutte le Assoluzioni, che si possono dare in Articolo di Morte. Opera utile a' Curati, a commodo de' quali si sono pure inserite varie Benedizioni, il modo di celebrare il Sagramento del Matrimonio, e le Istruzioni per la Confessione, e Comunione. Lire una, soldi cinque.

Aforismi Sacri, ovvero, Detti notabili raccolti dalle Opere di S. Francesco di Sales, e della Venerabile Primogenita sua Figlia Spirituale Madama di Chantal. Lire una.

Il Mistico Girasole, cioè, Industrie per unirsi al Signore Iddio, del Padre Alfonso Gianotti della Compagnia di Gesù. Soldi 12.

Istru-

Istruzione per li dieci giorni d'Esercizj Spirituali da farsi dagli Ordinandi, e Monacande: Opera di D. Francesco Monacelli, già Vicario Generale delle Chiese Venusina, Efinate, e Parmense. Lire una.

L'Obbligo della Limosina spiegato agli Ricchi da Francesco Capi, con figura in Rame. Soldi dodici.

Lettera affettuosa scritta da D. Gio: Battista Pittoni Sacerdote Veneto ad istanza d'una Innamorata: Sentimenti della Morte a chi vive, con figura in Rame. Soldi sei.

Lettera Morale scritta dallo stesso Pittoni ad istanza d'un Moribondo: sentimenti di chi muore a chi sopravive, con figura in Rame. Soldi sei.

Vita del Venerabile Servo di Dio il P. Paolo Segneri della Compagnia di GESU' descritta dal P. Giuseppo Maffei della medesima Compagnia, col suo Ritratto. Lire una.

Vita di S. Spiridione Vescovo di Tremitunte, e Protettore di Corfù, ove riposa il suo Sagro Corpo, col Ritratto. Soldi sei.

Ritiro spirituale d'un quarto d'ora, da farsi giornalmente da ogni Cristiano, proposto a pubblico beneficio da un Cherico Regolare: Impressione prima Veneta dopo l'ottava Romana. Soldi dieci.

Il nobile Giuoco dell'Ombre, spiegato a quelli, che vogliono entrare nelle più civili Radunanze per un onesto divertimento, con figura in Rame. soldi dodeci.

Il Trefette in disciplina, ovvero, alcune Regole da osservarsi nel nobilissimo Giuo-

Giuoco di Treſette, eſteſe da Domenico Mantoano. ſoldi ſei.

Lettera ſcritta da un Confeſſore ad un ſuo Penitente, deſideroſo di ſapere in che conſiſta il peccato dell'Uſura, e quale, e quante ſiano le maniere, con le quali ſi commette, a fine di camminare ne' temporali intereſſi con tutta ſicurezza di coſcienza. Operetta noviſſima, e profittevole. ſoldi dodici.

Trattato de' Scrupoli di coſcienza, che coſa ſiano, con quali rimedj ſi curino, e ſe ſia bene operar contro li Scrupoli, non potendoſene liberare. Operetta utile a' Confeſſori, e Penitenti, da Giuſeppe Cabrini Dottore in Sacra Teologia, e Conſultore Generale della Santa Inquiſizione di Venezia. ſoldi dieci.

Idea d'un buon Confeſſore ſecondo la dottrina, e modo di viver di S. Franceſco di Sales Veſcovo, e Principe di Ginevra: Opera del Dottore in Sacra Teologia Raimondo Bonalio. ſoldi dodici.

Profezia veridica di tutti i Sommi Pontefici ſino alla fine del Mondo, fatta da S. Malachia Arciveſcovo Arcamano. ſol: 10.

La Diſperazione di Giuda. Poema del Signor Torquato Taſſo. ſoldi ſei.

Cerimonie Nuzziali di tutte le Nazioni del Mondo, già ſcritte in Franzeſe dal Signor della Gaya, e tradotte nella favella Italiana con figura in Rame. ſoldi dodici.

Trentatre noviſſimi univerſali Decreti della Sagra Congregazione de' Riti circa le giuriſdizioni Parrocchiali, le funzioni, e

ter-

le preeminenze fra li Parrochi, e le Confraternite de' Laici, i loro Cappellani, ed Ufiziali. soldi otto.

Decreti recentissimi sopra la moderazione degl'Indulti di ricevere gli Ordini fuori del tempo; la celebrazion delle Messe per li Sacerdoti Secolari nelle Chiese de' Regolari, gli abusi di sacrificare negli Oratorj privati, e sopra gli Offizj concessi una volta alla settimana, ovvero al mese. soldi otto.

Moderne Risoluzioni della Sacra Congregazione del Concilio concernenti la materia delle giurisdizioni de' Cherici. fol: 8.

Costituzioni Pontificie, e Decisioni delle Sacre Congregazioni di Roma spettanti a' Parrochi dell'uno, e l'altro Clero, che già si ritrovano nell' attuale amministrazione della Cura, dall' anno 1154. fino all'anno 1734. *inclusivè*: Opera dello stesso Pittoni, terza amplissima Edizione seguita nell'anno 1737. Lire tre.

Risposte curiose, che si danno ad ogni Quesito in più sorti di versi Italiani, e Latini: facilissima Invenzione numerica dello stesso Pittoni, che serve per render allegra una nobil radunanza, ed eccitarla a consumare con gusto l'ore più oziose del giorno nell'Estivo trimestre, e quelle più tediose della notte nella stagione Brumale, con figura in Rame. Terza edizione seguita nell'anno 1730. soldi sedici.

Istoria di Gondeberga Regina de' Longobardi descritta dal Dottor Alessio Lesmi Monzese, col Ritratto in Rame. fol: 16.